

- პალო გვერჭობაა!.. - მათი წიგილ-კივილისგან მიწაც კი იძრა.

ტყისმცველები და წყლის ყარაულებიც გააკავეს და ყადის მიშვარეს. ყადიმ კი ისინი კარგად გასინჯა:

- არაფერ პალო-მალო არ გერჭობათ. პალო რომ გერჭობოდეთ, გამოჩნდებოდა. თქვენ ტყუილა ყვირით, ალიაქოთს სტეხთ და სოფელს ფეხზე აუგნებთ!.. - თქვა და მათაც ფეხებზე ბორკილები დაადო და საპურობილები ჩააყრევინა.

დღე დღეს მიჰყვა, თვე - თვეს, ერთ დღეს ყადიც ანაფორის კალთებაფრიალებული ქუჩაში გამოვარდა:

- პალო მერჭობა, მიშველეთ! - ღრიალი მორთო.

იმის გამო, რომ ყადის ღრიალი ნინამორბედებზე უფრო ძლიერი იყო, მისმა ხმამ მეფის სასახლემდე მიაღწია. მეფე ამ ამბების გამო ძლიერ დაიბა:

- ეს რა ამბავია, ყადისაც პალო ერჭობა? ერთი კარგად გასინჯეთ, გაარკვით, ყადის სინამდვილები პალო ერჭობა თუ არა?.. - უქიმთუხუცესი ეცა ყადის, იქით გადააბრუნა, აქეთ გადმოაბრუნა, ყველა ალაგი საგულდაგულოდ გაუსინჯა, მაგრამ ერსად გარჭობილი პალო ვერ აღმოაჩინა და დაასკვნა: „ყადის პალო არ გარჭობია, მაგრამ თავისი თავი პალოგარჭობილი ჰგონია, ამიტომაც ყველას გვაფრთხობს და ქვეყანას საგონებელში აგდებს იმის გამო, რომ ქუაზე საქმაოდ გადასულა. კარგი იქნება, საგიურთში გამოვამწყვდიოთ“... - ამის შემდეგ ყადი მართლაც საგიურთში გამოამწყვდიოს.

კარგა ხნის შემდეგ, ყადის რომ პალო ვერ აღმოუჩინა, იმ ექიმბაშმა იქვედა:

- მიშველეთ! ახლა მცე პალო მერჭობა!.. - თბილი ლიგანი მიატოვა და ქუჩაში გამოვარდა. ექიმის ამ მდგომარეობაში მხილველი ხელს ხელზე ირტყამდნენ და სიცილისგან როდი იქეცებოდნენ. - ვაკ, შეხედთ, ექიმიც გაგიშეულა!.. ამხელა ექიმსაც თავი პალოგარჭობილი ჰგონა! - თქვენ და იგი ნერში მოიმწყვდიეს, მერე კი სოფლის ბავშვებმა თუნუქების ქალარუნით ყიუინა დასცეს და ექიმს გამოედევნებ.

- ამ სხეულების არავის არაფერი გაგებათ, თანამემამულებორ?!

- პატარა ჩხირი კი არა, პალო მერჭობა, არა, მე ამას ვერ გავუძლებ, მიშველეთ, თორებ სული ამომტვრება! - მთელი ხმით გაუყიროდა ექიმი.

მეფეც განრისხდა:

- ესენი უკვე რაღაცას მიედ-მოედებიან. თავად ამბობენ, პალო ვერჭობაო, მაგრამ პალოს, რომელიც ერჭობათ, კაიშიმილი ვერ ხედავს. მოვიდნენ და სხვანულებმა შეხედონ, მათ ცოდ-

ნის ძალა გააჩნიათ და ისინი იმსაც დაინახავენ, რასაც ჩვენ ვერ ვამჩნევთ, - ბრძანა მისმა უდიდებულესობამ.

ყველაზე დიდი მედრესედან სამი სნავლული ამოარჩიეს, მათ კი ექმი გულდასმით გასინჯეს, მაგრამ პალო, რომელიც მას ერჭობოდა, ვერც ერთმა ვერ აღმოაჩინა.

- არავითარი პალო არც შესდის და არც გამოხდის. ამხელა კაცს არც კი რცხვენია, რომ ჩვენს დარწმუნებას ცდილობს. ხალხს ტყუილუბრალოდ აფრთხობს, - დაასკვნეს, ექიმს ხელფეხი გაუკრეს და გადაკარგულში გადასახლებს. ბევრმა დრომ არ განვლონ და იმ სამას სნავლულმა ერთ დღეს ერთხმად იყვირა:

- გვიშველეთ, ძმანო, პალო გვერჭობაა!..

ღვთის მსახურნი, ვეზირთუხუცესი და ნაზირ-ვეზირები შეიყარნებ და მათ დარწმუნებას შეეცადენ:

- ტყუილა აყალმაყალსა და ვაი-უშველებელს ნუ ასტეხთ, პალო-მალო არ ჩანს! - ისინი კი მათ პასუხად:

- ყველა ერთნიარად როგორ დაბრმავებულხარის ღვერა, და ვეზირების მათ დარწმუნება!.. - ყვიროდნენ და, რახან ამგვარების ღრიალით ზღვარს გადავიდოდნენ, მათაც თავი საპურობილები უკრეს.

გავიდა ხანი. ერთ მშვენიერ დღეს ღვთის მსახურებმა, ნაზირ-ვეზირებმა და ვეზირთუხუცესმაც:

- გვიშველეთ, ეს რა პალოა, ხალხო, ახლა კი ჩვენ გვერჭობა! - ისეთი ყვიროლი, ისეთი იკვილი ასტეხს, რომ ენით ვერ აღწერ!

მეფე:

- არავითარი პალო არ არის! რომ ყოფილიყო, გამოჩნდებოდა. ტყუილს ამბიბით, თქვა.

მაგრამ ამ სენმა იმ სახელმწიფოში თანდათანობით ყველა მოიცავა. მერე ისეთი ხანა დაუდგათ, რომ ერმა და ბერმა, დიდმა და პატარამ თითქმის ერთხმად:

- პალო ვერჭობაა! - ღრიალი ატეხეს.

მეფე:

- ვისაც პალო არ ერჭობა, პალო გვერჭობა, რომ ყვიროდა. მეტყუილს ამბობით, თქვა.

მაგრამ ამ სენმა იმ სახელმწიფოში თანდათანობით ყველა მოიცავა. მერე იქით ხანი, რომელიც მეფეს ერჭობა, პალოთა სულთანა, მიტომაც ყველა პალოზე მსხვილი და გრძელია! - დაასკვნეს.

მეფე კი ცისა და მინის შემძვრელი ხმით შექმდაღადა:

- რას უდგახართ, მოდით და პალო გამომარტოეთ!..

გარშემოხვეულებმა მეფე ამაზე მიუგეს:

- ჩვენი მეფეო! როგორ ამოვილოთ, ეს პალო რომ სხვა პალოებს არ ჰგავს - თვალით უხლოვაია, ხელით შეუხებელი, ტკიფილს კი მხოლოდ ის გრძნობს, ვისაც ერჭობა! ებილს კბილზე ეგრე ძლიერ ნუ აქერ, ცოტა ხანში პალოს შენც ჩვენსავით შეგვები და სიმშეიდესაც პპოვებ!

თურქულიდან თარგმნა იმირ გამადლინი

ერჭობათ, ესენი არევ-დარევისა და ბუნტის ამტეხნი არიან!.. - მოახსენეს.

გამოხდა ხანი. ერთ დღეს იმ სახელმწიფოში ყველამ ერთხმად ღრიალი მორთო; ყველა ირწმუნებოდა, პალო მერჭობაო. მეფემ ამჯერად ბრძანა:

- თითოეულმა თქვენგანმა ერთმანეთი გასინჯეთ, ხახეთ, სინამდვილეში პალოები გერჭობათ თუ არა?

ერთული გასინჯეს, მაგრამ პალო ვერავის აღმოუჩინეს. ამიტომ ერთმანეთის ეცვენი:

- ტყუილი, არავითარი პალო შენ არ გერჭობა! პალო მხოლოდ მე მერჭობა - შენ ნივილ-კივილის გამო ჩვენი ხმა არავის ესმის!.. - თქვეს და ერთულის ნაევიდნენ.

დავით მაღრაძე

ჩემს დას - ნანას

ამ სიტყვებს მხოლოდ შენთვის

გალექსილს

ვწერ ისე, როგორც აღრეულ ლექსებს, დღისით მოვიდა მამა ალექსი და თერთი ფრთები შეგაბა მხრებზე.

ყოფნა-არყოფნის მოხსნა სამანი,

აკუროთხა წყალი, მიწა და შერია...

შენ სამარესთან იასამანი

მაგ ფრთების რხევით დაიწყებს

შრიალს.

ჩაუქრა სხივი მძივსა და ბეჭედს,

ზეცაზე ბჟუტავს ვარსკვლავი დილის,

შენი ხსოვნის ჯვარს შევუდგამ ბეჭედს

და უშენობის შევყვები ბილიკს.

გაფრინდი, მაგრამ ეგრე სად არი,

მე შენ სახელზე ცხრაკარას ვაგებ..

კაცი არ შეგხვდა შენი სადარი

და მაღალ ჭიქას მიანდე ბაგე.

მე ამ სიტყვის თქმას ხრიალით

შევძლებ:

- კვდომა კი არა,

თვალის ლულია...

მანანასავით გალეულ ქვლებზე

გენევეთებოდა „ალილუია“.

- მშვიდობით, მორჩა, თუ რამ

სამსჯელო

იყო, ნაილო წყალთა დინებამ,

ებარებოდე მფარველ ანგელოსს,

მის მკერდზე მშვიდად ჩაგებინება.

შერჩათ ლიმილი ფერად ფორმებს,

ის, რაც არ ქრება, არის საქები,

როგორც ხელიდან წყალმა პონტოელს

ვერ გააცალა სისხლის ლაქები.

- ჯვარი გენერ

დაბრუნა საქათარ თავთან, აც რატომ ეშინათ „ნაციონალებს“ პიძინა ივანიშვილის პრემიერ-მინისტრობიდან გადადგომის

გინდა ივანიშვილის მიერ გაკეთებულ განცხადებას პრემიერ-მინისტრის პოსტიდან შესაძლო გადადგომის შესახებ იმდენად დიდი აუთაუი და ხმაური მოჰყვა, შესაძლოა, ეს ნაკლებად ინფორმირებულ და პოლიტიკური ცხოვრების ლაბირინთებში ჩაუხედავი მოსახლეობის დიდი ნაწილისთვის მასობრივი ფსიქოზისა და დეპრესიის საბაბად იქცეს.

თუ შევიხედავთ სოციალურ ქსელებში, თუ ყურს მივუგდებთ მოქალაქეთა საუბრებს, ამის ნიშნები ნამდვილად არის.

ადამიანებს, რომლებმაც „ნაციონალების“ მმართველობის ცხრანლიანი ჯოჯოხეთი გამოიარეს, კვლავ გაუჩნდათ შიში, რომ ივანიშვილის გადადგომამ, შეიძლება, „ნაციონალებს“ ხელისუფლებაში დაბრუნების შანსი მისცეს და კვეყანაში დიდი შურისძიების და სასტიკი ანგარიშსწორების უამი დადგეს.

— თუ ეს მოხდა, „ნაციონალები“ „ქართული ოცნებასავით“ კოპაბიტაციაზე სენტიმენტალურ საუბარს არ დაიწყება. ისნი ყველას დაუნდობლად გაუსწორდება ან და სისხლის ტბებს დააყენებენ! — აი, ასეთ საგანგაშო ფრაზებს გაიგონებთ ჩვენი მოქალაქეებისგან.

სამწუხაროდ, არავის უფიქრია იმაზე, რომ საზოგადოება, რომელმაც თავის თავზე იწერია არნაული ძალადობის, ტერორის, დევნის, შანტაჟის, დამცირების, შეურაცხყოფის კოშმარული 9 წლი, აუცილებლად საჭიროებს ფსიქოლოგიურ რეაბილიტაციას, რომ ამ დამთრულები სტრესიდან გამოვიდეს და გათავისუფლდეს.

საუბედუროდ, ოქტომბრის არჩევნებში დამარცხების შემდეგაც „ნაციონალების“ გაორმაგებული ენერგიით გააგრძელა ფსიქოლოგიური ძალადობა და ტერორი ადამიანებზე, რაშიც მას ფასდაუდებელ სამსახურს უწევს ქართული ელექტრონული მედია, რომელიც „ნაციონალების“ ფარულ მოკავშირედ და ერთგულ პარტნიორად მოგველინა.

პიარკამპანია, რომელსაც არნაული ცინიზმით და უტიფრობით აწარმოებს „ნაციონალება“, ისეთ ილუზორულ სურათს ქმნის, თითქოს ისინი არც დამარცხებულან და სულ მაღლ კვლავ ტრიუმფალური სელიობას.

ეს და კიდევ სხვა მრავალი ფაქტორი, რომლებზეც აქ ყურადღებას არ შევაჩერებთ, ქმნის არასტაბილურობის შეგრძნებას, ამკიდრებს სკეპტიკიზმს, ინფანტილიზმს, შიშას და უიმედობას.

მოგვიანებით, ბატონმა ბიძინამ სცადა განმეორტა საზოგადოებისთვის, რომ ეს არ იყო საბოლოო გადაწყვეტილება და ის იმოქმედებდა შექმნილი სიტუაციის ადეკვატურად. მან იქვე ითხოვა, რომ მისი ეს განცხადება არ ექციათ პოლიტიკური სპეციალისტისა და არაჯანსალი დასკუსის საგნად, თუმცა ეს თხოვა, როგორც მოსალოდნელი იყო, არ იქნა შესმენილი.

**გადადგომა – უკანასკნეა
თუ დიდი გაგამის მორია**

ეფავის დასახურისი?

— ეს არის ღალატი ქართველი ხალხის წინააღმდეგ!

— ეს არის ნაციონალების წინაშე კაპიტულაცია!

— ეს არის ბრძოლის ველიდან გაქცევა!

— ივანიშვილის ამ ნაბიჯს შეიძლება სამოქალაქო დაპირის მოჰყვეს!

— ეს არის შეთქმულება საქართველოს საბოლოოდ წელში გასატეხად — ივანიშვილი ამ შეთქმულების მონაწილეა!

— ივანიშვილს ამ ნაბიჯის გადადგმა რუსებმა აიძულეს!

— ივანიშვილს ამ ნაბიჯის გადადგმა ამერიკელებმა აიძულეს!

— ივანიშვილის ამ ნაბიჯის გადადგმა რუსებმა აიძულეს!

— ივანიშვილის ამ ნაბიჯის გადადგმა რუს

დღეს ყოველი ფეხის ნაბიჯზე გვესმის „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ შესახებ. ამ სამსიტყვიანი ფრაზის სამივე სიტყვა (ცალ-ცალე აესწნათ. „მსოფლიოში“, - დედამი-ნაზე (მსოფლიოზე), „წესრიგის“ დამყარება უნდა ვიგულისხმოთ, რომელსაც იმ-თავითვე მოჰყვა, „გლობალზაციის პრო-ცესიც!“ რამდენადაც ლათინური სიტყვა „გლობუსიდან“ (globus) მომდინარე „გლო-ბალზაცია“ დედამინის მოდელს ნიშნავს და მასზე მიმდინარე, ზოგადსაკაცობრიო პროცესებს გულისხმობს. მთელს დედა-მინაზე რაღაც (ახალი) პროცესის დაწყება უნდა ვიგულისხმოთ! სიტყვა „მსოფლიო“ ერთი მნიშვნელობით „ამა სოფლისას“ - მინიერს ნიშნავს, მეორე მნიშვნელობით კი - „ზოგადსაკაცობრიოს“. ამ გაგებით, დედამინაზე „გლობალზაციის“ პროცე-სი ერთხელ უკვე დამყარდა, როდესაც დედამინაზე ქრისტიანული სწავლების გავრცელების შედეგად მსოფლიოს მნიშ-ვნელოვანი ნაწილი გაქრისტიანდა. დე-დამინაზეც ზოგადსაკაცობრიო ლირებუ-ლებები და ფასეულობები დამკვიდრდა - მორალის, ზნეობის, კაცომლყვარების, ადამიანის უფლისმიერი თავისუფლების, ზოგადსაკაცობრიო-ქრისტიანული სიყ-ვარულის პრინციპები დადგინდა! ამ ზო-გადსაკაცობრიო (იგივე ქრისტიანულ) ლირებულებებს მეტნაკლები დოზით სხვა კონფესიებიც ვხვდებით. ისიც დედამი-ნის ყველა მაცხოვერებლისა და აღმსარებ-ლისთვის არის მისაღები, რამდენადც სა-ფუძველი ყველა რელიგიას ერთი (ოლონდ არა ეკუმენიზმი) აქვს. ქრისტიანობაც, ძირითადში, ევროპულ ქვეყნებთან და და-სავლეთან მიმართებაში განიხილება. „ქრისტიანულ სამყაროში“ (მიუხედავად აღმოსავლეთით ჩვენი მდებარეობისა) შე-დის საქართველოც (ჯერ კიდევ ვახტაგვა გორგასლის დროიდან არის ცნობილი ბი-ზანტიასთან მისი დანათესავების შესახებ) და რუსეთიც ქრისტიანულ სახელმწიფოდ მოიაზრება მისი „ჩრდილოური ადგილმ-დებარეობის“ მიუხედავად.

„ახალი მსოფლიო წესრიგის“ გამოცხა-დებაც ჩვენთან გორბაჩივის პერიოდს უკავშირდება, როდესაც „ახალ საზოგა-დოებაზე, ფასეულობებზე, ახალი ადამი-ანის შექმნაზე“ (გარდაქმნა- პერესტრიქა) დაიწყო საუბარი. „გლობალზაციის“ გა-დასახედიდან, მას კვეყნების გაერთიანე-ბა, სუვერენიტეტის დაკარგვა და „სუვე-რენიტეტდაკარგულ“ ყველა ასეთ ქვეყანაში ადამიანთა რიცხოვნობის შემცირება უნდა მოჰყოლოდა! „ახალი მსოფლიო წეს-რიგის“ გამოცხადებამდე კი ყველა ქრის-ტიანულ ქვეყანას - საქართველოსაც, რუსეთსაც, ევროპისა და დასავლეთის ქვეყნებსაც - ერთნაირი ლირებულებები ჰქონდათ! „ცუდისა და კარგის“ ერთნაირ შეფასებას ვახდენდით. „სილამაზის ეტა-ლონის“ ერთნაირი აღქმა გვკონდა. ერთ-ნაირად მოგვწონდა ადამიანის ზნეობრიო-ბა, ლირება, ერთგულება. არ მოგვწონდა უზნეობა, ღალატი და ჩაშვება! ამას სწო-რედ ზოგადსაკაცობრიო ლირებულებები განსაზღვრავდა! „ახალი მსოფლიო წეს-რიგის“ სამი სიტყვიდან ყველაზე მნიშვნე-ლოვანს „წესრიგი“ უნდა წარმოადგენდეს! „წესრიგი“ სიტყვა შინაარსიდანვე გვეუბ-ნება, რომ „წესსა და რიგთან“ გვაქვს საქ-მე. ყოველ შემთხვევაში, ქართულად (და ალბათ სხვა ენებშიც) ამას გულისხმობს. „წესსაც“, „ადათასაც“, „ჩვეულებასაც“, „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ გავრცელებ-ბასთან ერთად დამეტრული ცვლილე-ბები მოჰყვა. რაც ერთნაირად დამღუ-ველი იქნება როგორც დასავლეთით, ისე აღმოსავლეთით მდებარე ქრისტიანული და არაქრისტიანული ქვეყნებისთვისაც. პირველ რიგში კი, აშშ-ის (მისი წარმოშო-ბის ადგილისთვის) და ევროპის მოსახლე-ობისთვის! „რიგიც“, „წესრიგში“ - „გამ-რიგეს“ (ჩვენთან, მთაში - უფალს), „მომ-წესრიგებელს“, „რიგის დამდგენს“ ნიშნავს. „წესრიგიც“ ადამიანთა და სახელმწიფო-თავან თავის საზოგადოებასთან რიგიან, წესიერ, დალაგებულ ურთიერთობებს გუ-ლისხმობს და არა იმ „მართვად ქაოსს“, რომლის თეორიაც ფეხდაფეს მოაყოლეს „ახალ მსოფლიო წესრიგს“!

ზე ვხვდებით. ის, რაც ადრე ნორმიდა გადასხვევა და უზნეობა იყო, ნორმად იქცა! იცვლება ის ბუნებრივი, უფლისება და დაგენილი ღირებულებათა სისტემი რომელსაც კაცობრიობისთვის დანაგრეველი შედეგის მოტანა შეუძლია. რადგა ბუნების კანონების საწინააღმდეგოდ ნას ვლას მხოლოდ თანამედროვე ცივილიზაციის განადგურება და გამოუსწორებელ „მსოფლიო ქაოსის“ გამოწვევა ძალუძი უზენაესის (უფლის) მიერ და დაგენილ „ნერიგისა და ზნეობრივი პრინციპებისა დაუცველობამ, მსოფლიოს დაპყრობის ურვილმაც არაერთი დიდი იმპერია (მან ცესრიგი“, თუ „ახლა კაცობრიობისთვის რჩება“?!
კედონელის, ჩინგიზ ხანის, ოსმალეთის იგივე ნაპოლეონის და მე-20 საუკუნეში უკვე – ჰიტლერის) კრახამდე მიიყვანა შესაბამისად, „ახალი რომის“ შექმნის ნებისმიერი მცდელობაც განნირულია!!! ან „მართვად ქაოსსა და ანარქიაში“ კი ბოლოოდ უნდა გამოჩნდეს, „ახალი მსოფლიოს მპრძანებელი“ მოშაიახიც (მესია რომელიც გაუბედურებულ კაცობრიობა „ხსნას და ქრისტესმიერი ფასეულობების „ახალი ფასეულობებით“ ჩანაცვლება შესთავაზებს! გამათხოვრებული, სახლკარ- და სარჩო-საბადებელდაკარგულომებისგან და მსოფლიო კრიზისებისგა გაუბედურებული და პოლიტიკოსებზე გულაცრუებული მოსახლეობა კი „მსოფლიო მშევიდობის დასამყარებლად“ „ამ მესიას გაჰყვება – მისცემს ხმას არჩევნებზე!
„ახლა უკანასკნელი უამია, ანტიქრისტე კი არ აკაცუნებს, არამედ შემოსული („ახალი მსოფლიო წესრიგით“ – ბ.ა.) ვის საც გულში აქვს რწმენა, ის იცნობს ანტეს, ხოლო, ვისაც გონებაში აქვს რწმენა ის გაჰყვება ანტეს! (ნებ. ბერი გაბრიელი)
„ახალი მსოფლიო წესრიგის“ დამყარების ძირითად მიზანსაც, დედამიწაზე ადამიანთა რიცხვის შემცირება და „ოქრო მილიარდზე“ მისი დაყვანა რომ წარმოადგენს – ახალი აღარავისთვისაა! „ასეთ წესრიგის“ მოსურნებასაც უნდა ესმორცხო რომ ეს არათუ „მსოფლიო და ზოგადსაკაცობრიო წესრიგი“, არამედ, დედამიწაზე სწორედ „ანტისაკაცობრიო და ანტიმისოფლიო წესრიგის“ დამყარება იქნება! რადა საბოლოო განადგურებით არა მხოლოდ „მესამე მსოფლიოს ქვეყნების“ (საქართველოსაც) და განვითარებული ქვეყნების მოსახლეობას დაემუქრება, არამედ – თავაც „მსოფლიო ბატონობის მოსურნე კლანების“ განადგურებასაც გამოიწვევს კაცობრიობა (რომლის ნაწილსაც „ეს კლანებიც“ წარმოადგენ) ადამიანის განადგურების ხარჯზე ვერ იარსებდეს! ადამიანებს, კი როგორ ფუფუნებასა და სიმდიდრეშიც უნდა ცხოვრობდნენ, ადამიანთა მოდგმასთან ურთიერთობა სჭირდებათ არც „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ დაწყებითა ბიდან შემოღებული „ადამიანის უფლებებზე ბის დაცვა“ კაცობრიობის განვითარებით გარანტი, იმიტომ, რომ „დემოკრატიიდან ერგონილი ახალი ღირებულებებით“ მხოლოდ ადამიანის სხვადასხვა უფლებებზე ლაპარაკი და არა იმაზე, თუ რა ზნეობრივი ფასეულობებით უნდა ჩამოყალიბდეს თავად ადამიანი, ასეთივე საზოგადოება რომ შექმნას! თუმცა, ზნეობრივი საზოგადოების შექმნა „ახალი მსოფლიო წესრიგის ამოცანას არც წარმოადგენს!!!
„ახალი მსოფლიო წესრიგის მართვად ქაოსში“ ისევე, როგორც, „დედამიწაზე დემოკრატიის დამყარებაში“ ყველაზე დიდი პრეტენზია აშშ-ს აქვს! რადგან „აწესრიგის“ იდეა აშშ-დან მოდის, „წესრიგის დამყარებაში“ აშშ-ის ლიდერობა იმით აისხნება, რომ ის „ერთადერთი სუპერსახელმწიფოა“, რომელსაც ძალუქს წინ აღუდგეს „მსოფლიო ქაოსს“. შესაბამისად, ის „იძულებულია“ იყოს ლიდერის რა დროსაც (ვხედავთ, რომ), სწორედ „ა

ბანა ახალუკელი

ლიდერობით“, მის ირგვლივ დამატებითი
ქაოსი იქმნება – თუნდაც იმავე ერაყის ან
ავღანეთის სახით!

საით მიჰყავთ ცივილიზაციული მსოფლიო
ლიონ ამ „ახალი მსოფლიო წესრიგით“?!
– „ზოგადსაკაცობრიო მორალისა და ფა-
სულობების“ მოდერნიზაციისა და ახალი
„გლობალური საზოგადოების ჩამოყალი-
ბებისკენ“ თუ სრულიად საპირისპიროს-
კენ – საზოგადოებრივი მსჯელობის საგა-
ნი ეს უნდა გახდეს! ან რა საჭიროა ასეთი
„ახალი ღრმებულებების“ დამკაიდრება,

„ახალი გეოფლიო ცენტრის“, თუ „ახალი გეოფლიო ქართველი და კაცობრივისთვის მოაზადებული ანარეკია“?!

ლება წარმოიქმნას, შესაძლოა, სულაც არ იყოს ისეთი, როგორიც გვსურდა?! სწორედ აქედან მომდინარეობს „მართვადღი ქაოსის“ თეორია, რომელშიც თავსდება შერჩევითად არამდგრადი და დამანგრეველი პროცესებიც! ეს მეთოდიკაც (მისმა შექმნელმა აშშ-მ), რასაკვირველია, „ფერად რევოლუციებზეც“ გამოიყენ და არა მხოლოდ...?! ის გამოიყენეს 90-იან წლებშიც, რა დროსაც „ერთა თვითგამორკვევაზე ვის პრინციპით“ მოელი „პისტაჭოთა სივრცე“ ანარქიამდე მისულმა ქაოსმა მოიცავა! მსოფლიოში ხელოვნურად შექმნილი დღევანდელი ეკონომიკური კრიზისებიც ასევე „მართვადი ქაოსის“ პრინციპით იმართება!

არადა, უფლისებან დამყარებული წეს-
რიგით ცხოვრობდა გასული საუკუნის
90-იან წლებამდე მთელი ცივილიზებული
კაცობრიობა და არც ამ წესრიგით მცხოვ-
რებ ადამიანებს უქმნიდა ეს პრობლემებს
„წესრიგის“ ეს ტიპიც, თუ არ ჩავთვლით,
„მსოფლიო ბატონობაზე“ და მასზე გავ-
ლენის მოპოვებაზე მოსურნე „მსოფლიო
კლანებს“ – მეტ-ზაკლებად ყველასთვისი
ხელსაყრელი იყო. სიტყვა „ახალი“ იმაზე
უნდა მიანიშნებდეს, რომ „ახალი მსოფლი-
ლიო წესრიგის“ დამყარებით „ვიღაცას“,
„გამრიგეს“ (უფლის მიერ) დადგენილი
წესრიგის „ახლით“ – მისგან (რადიკალუ-
რად) განსხვავებულით შეცვლა სურს! ამის
მაგალითსაც ყოველ ფეხის ნაბიჯა-

კელონელის, ჩინგიზ ხანის, ოსმალეთის
იგივე ნაპოლეონის და მე-20 საუკუნეში
უკვე – ჰიტლერის) კრახამდე მიიყვანა
შესაბამისად, „ახალი რომის“ შექმნის ნებ
ბისმიერი მცდელობაც განწირულია!!! ან
„მართვად ქაოსსა და ანარქიაში“ კი სა
ბოლოოდ უნდა გამოჩნდეს „ახალი მსოფლ
ლიოს მბრძანებელი“ მოშიახიც (მესია
რომელიც გაუბედურებულ კაცობრიობა
„ხსნას და ქრისტესმიერი ფასეულობებისა
„ახალი ფასეულობებით“ ჩანაცვლება
შესთავაზებს! გამათხოვრებული, სახლ
კარ- და სარჩო-საბადებელდაკარგულ
ომებისგან და მსოფლიო კრიზისებსაგა
გაუბედურებული და პილიტიკოსებზე გუ
ლაცრუებული მოსახლეობა კი „მსოფლიო
მშევრიობის დასამყარებლად“ „ამ მესიას
გაჰყვება – მისცემს ხმას არჩევნებზე!
„ახლა უკანასკნელი ჟამია, ანტიქრის
ტე კი არ აკაუნებს, არამედ შემოსული
(„ახალი მსოფლიო ნესრიგით“ – ბ.ა.) ვი
საც გულში აქვს რჩმენა, ის იცნობს ან
ტეს, ხოლო, ვისაც გონებაში აქვს რჩმენა
ის გაჰყვება ანტეს!“ (ნდ. ბერი გაპრიელის

„ახალი მსოფლიო წესრიგის“ დამყარებელის ძირითად მიზანსაც, დედამიწაზე ადამიანთა რიცხვის შემცირება და „ოქრო მილიარდზე“ მისი დაყვანა რომ წარმოადგენს – ახალი აღარავისთვისაა! „ასეთ წესრიგის“ მოსურნეებსაც უნდა ესმოდეს რომ ეს არათუ „მსოფლიო და ზოგადსაკაც ცოდნით წესრიგი“, არამედ, დედამიწაზე

სწორედ „ანტისაკაცობრიო და ანტიმსოფლიო ნერიგის“ დამყარება იქნება! რა საბოლოო განადგურებით არა მხოლოდ „მესამე მსოფლიოს ქვეყნების“ (საქართველოსაც) და განვითარებული ქვეყნების მოსახლეობას დაემუქრება, არამედ – თავად „მსოფლიო ბატონობის მოსურნე კლანების“ განადგურებასაც გამოიწვევს კაცობრიობა (რომლის ნაწილსაც „ეს კლანებიც“ წარმოადგენენ) ადამიანის განადგურების ხარჯზე ვერ იარსებდეს! ადამიანებს, კი როგორ ფუფუნებასა და სიმდიდრეშიც უნდა ცხოვრობდნენ, ადამიანთა მოდგმასთან ურთიერთობა სჭირდებათ არც „ახალი მსოფლიო ნერიგის“ დაწყებიდნან შემოღებული „ადამიანის უფლებების დის დაცვაა“ კაცობრიობის განვითარებით გარანტი, იმიტომ, რომ „დემოკრატიით დანერგიით ახალი ღირებულებებით“ მხოლოდ ადამიანის სხვადასხვა უფლებებზე დაპარაკი და არა იმაზე, თუ რა ზნეობრივი ფასეულობებით უნდა ჩამოყალიბდეს თავად ადამიანი, ასეთივე საზოგადოება რომ შექმნას! თუმცა, ზნეობრივი საზოგადოების შექმნა „ახალი მსოფლიო ნერიგისა მოჰკანას არც წარმოადგენს!!!

„ახალი მსოფლიო წესრიგის მართვად ქაოსში“ ისევე, როგორც, „დედამიწაზე ზე დემოკრატიის დამყარებაში“ ყველაზე დიდი პრეტენზია აშშ-ს აქვთ! რადგან „ანტესრიგის“ იდეა აშშ-დან მოიდის, „წესრიგის დამყარებაში“ აშშ-ის ლიდერობაზე იმით აიხსნება, რომ ის „ერთადერთი სუპერსახელმწიფოა“, რომელსაც ძალუქმდნ არ აღიარებენ „მსოფლიო ქაოსს“. შესაბამისად, ის „იძულებულია“ იყოს ლიდერი რა დროსაც (ვხედავთ, რომ), სწორედ „ა

„ახალი საზოგადოებს“ შექმნა, თუ მთელ
მსოფლიოში ერთიანი, მეტ-ნაკლებად ყვე-
ლასთვის მოსაწონი ზოგადსაკაცობრიო
ფასეულობები უკვე არსებობდა?! საით
მიდის ცივილიზებული კაცობრიობა?!
მრავალობარული, „კლანურ-ოლიგარ-
ქიული მმართველობისკენ“, რომელიც
ანონიმური სოციალური ქსელის და მიკ-
რობიპების მეშვეობით გააკონტროლებს
დარჩენილ „ოქროს მილიარდს“, თუ მრა-
ვალპარანიანი ცივილიზაციის შეჯახებამ-
დე, ყველანაირი სოციალური მდგრადო-
ბის მოშლისკენ და მსოფლიო ქაოსამდე?!
„ახალი მსოფლიო წესრიგის დამყარე-
ბის“ მცდელობაც გარკვეული, ფინან-
სურად ძლიერი ჯაგუფების მიერ უფლის
და მისი წესების წინააღმდეგ „ამხედრე-
ბული ანგელოზის“ მოქმედებას უფრო
წააგავს, ვიდრე მსოფლიო კაცობრიო-
ბისთვის (დემოკრატიით) რაღაც „ახლის
– აქამდე უცნობი და სასარგებლო წეს-
რიგის“, დანერგვას!!!

საერთაშორისო ურთიერთობების
სფერო, ჩემი კომპეტენციის ფარგლებს
სცდება, მაგრამ იქაც სუვერენული სა-
ხელმწიფოების თანაბარულფლებიან უ-

თიერთობებთან რომ არა გვაქვს საქმე, ვხედავთ! რიგი „მესამე მსოფლიოს ქვეყნები“ (საქართველოც) რეალური სუვერენიტეტის, ტრადიციული ფასეულობების, მენტალობის დაკარგვის ფონზე, „მეორადი მოხმარების“ ქვეყნებად რომ ყალიბდება, ესეც ფაქტია! სწორედ „ქრისტიანული ფასეულობების“ გამო ევროპასა და დასავლეთან სიახლოვით, ევროპულ ოჯახში ინტეგრაციის სურვილით ჩვენისთანა ქვეყნები „რეკომენდაციებისა და რჩევების“ სახით, ხშირად სწორედ „ბრძანებების ფორმის“ დირექტივებს იღებენ! ეს კი ეწინააღმდეგება როგორც „სუვერენული ქვეყნების შიდა საქმეებში ჩარცების დემოკრატიულ პრინციპებს“, ისე „პარტიორობისა და მეგობრობის“ დეკლარირებულ ურთიერთობებსაც! „ახალი მსოფლიო წესრიგიც“, ერთი სიტყვით, ალენ დალესის ცონბილი დოქტრინის ციტირებით შეგვიძლია დავახსასიათოთ. მან წლების წინათ დაწერა, „ახალი მსოფლიო წესრიგის გეგმა“: „მხოლოდ ცოტანი, ძლიერ მცირენი თუ მიხვდებიან და გაიგებენ იმას, რაც ხდება, მაგრამ მათ უმწეო მდგომარეობაში ჩავაგდებთ, ხალხის სამახსარაოდ გავხდით, გამოვდებნით ხერხს, რათა მათ ცილი დასწამონ და გამოაცხადონ საზოგადოების ნაძირლებად. ... ჩვენ ვიპრძოლებთ ადამიანთა გარყვნისთვის ბავშვობის ასაკიდან, ყოველთვის გავაკეთებთ არჩევანს ახალგაზრდებზე, რომ მოვთაფლოთ და გავხრნენათ ისინი. ახალგაზრდებისგან კი შევქმნით ზედაცემულ, სულიერებისგან დაცლილ ჯაშუშებსა და მოღალატეებს“! ■

ჩუნასრი, ჩუნასრი, ჩუნასრი!

ომი და სიყვარული. ორი მარადიული თქმა, ორი ურთიერთგანმაპირობებელი, ერთმანეთზე გადაჯაჭვული მოვლენა. ადამიანის ლირსება თუ სადმე გამოიცდება, ომსა და სიყვარულში.

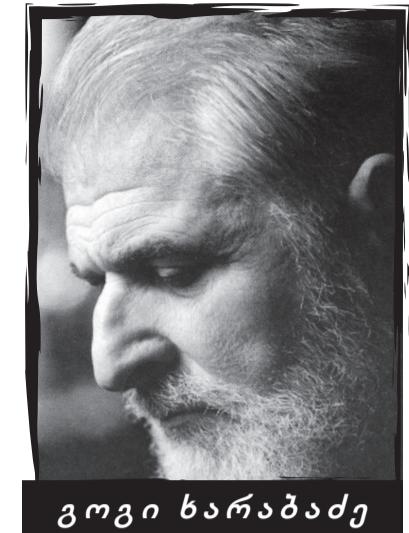
ადამიანებს ბევრი რამ გვმართებს ერთმანეთისა. უპირველეს ყოვლისა, სიყვარული, რაღა თქმა უნდა.

სიყვარულზე არ ლაპარაკობენ, სიყვარულს ამტკიცებენ საქმით, ქცევით, მორალით.

ომი ილუზია, ყველაზე დიდი ილუზია, რაც კი შეიძლება ამქვეყნად არსებობდეს. ლირსეული ადამიანების თვისება ის არის, რომ ილუზიებით არ იკვებებიან, არც იმში, არც სიყვარულში. მათ სხამთ და იქცევიან ისე, როგორც გულის პრინციპი უკარნახებთ.

ერთმა ლირსეულმა რუსმა ომის დროს თქვა, მე ქართველი ვარო და დაიმსხვრა ომის ილუზია, მეომარ მხარეთა შორის აღმართა მესამე ძალა – სიყვარული, რომელიც თუ არ განიცადე, ვერ იწამებ.

მე ეს განვიცადე.

გოგი ხარაბაძე

თერილები მოსკოველ მეგობარს!

იური როსტოვი
– გოგი ხარაბაძისგან

„Я ГРУЗИН“

ღმერთმა იცის, რამდენჯერ წარმომიტქამს, ქართველი ვარ-მეტქი. ეს სიტყვები, ისე უბრალოდ, საყველებუროდ, იმის გაუზრდებლად, რომ სწორედ მათში დევს ჩემი ღირსება, მეობა, სიამაყე... წარმომიტქამს ისევე უბრალოდ, როგორც მზის ამოსვლას ხვდება კაცი და ყოველწუთიერად არ ფიქრდება ამ მოვლენის სიდადესა და უნიკალურობაზე.

მაგრამ სულ სხვა რამ ხდება მაშინ, როცა უცხოტომელი, რუს წარმოთქვას მათ, თანაც ყველას გასაგონად, თანაც რუსეთთან გამოცხადებული ცივი ომისა და მოსკოვიდან ქართველების სამარცხინო გამოძევებს ფონზე...

„ნოვაა გაზეტაში“ გამოქვეყნდა შენი წერილი „Я Грузин“

„მე ქართველი ვარ“ – მოკლე, ლაკონური, მაგრამ ღრმა და ტევადი თავისი შინაარსით.

„ჩემს მთავრობასთან და პრეზიდენტთან ისეთივე დამოკიდებულება მაქეს, როგორც მათ ჩემთან. მიმიურობებია მათთვის და მათ გამგებლობაში მყოფი მოსახლეობისთვისაც, მასპინ ინფორმაციის საშუალებებისთვისაც და განსაუტრებით წაყვანა ტელეურანალისტებისთვისაც მიმიურობებია. მათ არაფრისა რცხვენიათ.

საქართველო იცოცხებს. და ჩვენ, ვინც ვმეგობრობდით და ვისაც გვიყვარდა ერთმანეთი, ვიმეგობრებთ და გვეყვარება.

ვისაც არავინ უყვარს, არავინ შეიყვარებს.

დღეს მე, რუსი ადამიანი, ქართველი ვარ. და ამით ვამაყობ.“

ამ შენს თამაშ შეძახილს, მერწმუნე, არ დაივინებას არც ერთი ჩემი თანამე-მამულე.

რა გითხა, ძმა, როგორ გადმოგცე, რა განვიცადე მისი წარითხისას. ცრემლებმა დამახრჩი, სამაყის ცრემლებმა. ბედნიერებაა, როცა არსებობს მეგობრი, მეხსიერება, საერთო წარსული, საერთო ფასეულობები...

მაგრამ სიმწრის, შეურიგებლობის ცრემლიც ერთა მათში. შეურიგებლობისა იმ ადამიანების მიმართ, ვიზც გააჩადა ეს საშიში, ბინძური თამაში; ვინც საგულდაგულოდ ჩეხავს ერთმანეთისენ საგლ გზებს პირდაპირი და გადატანითი მნიშვნელობით, ჩემსა და შენს გზებს, რომლებსაც მთელი ცხოვრება ძნელად, მაგრამ მაინც ვასწორებდით და ვაუთოებით.

სხვათა შორის, მხოლოდ პოლიტიკოსების სინდისზეა საუკუნეთა განმავლობაში ჩვენს ხალხებს შორის წყლის ამღვრევა.

მათივე დამასახურებაა, რომ აგრე, უკვე სამი წელია, ჩვენს აეროპორტში აღარ ისმის ნაცნობი დატეკნილი ხმა:

„ყურადღება, ყურადღება! რეისი 935 თბილისი-მოსკოვი ინყებს მგზავრების რეგისტრაციას...“

თვალსა და ხელს შუა გვადნება წარსული, ჩვენ კი, ორი ქვეყნის მოქალაქები, ვდგავართ და ველით, როდის გადაყ-

რიან ჩვენს საერთო ცაზე ღრუბლებს პოლიტიკოსები.

მე ის კაცი ვარ, რომელმაც ნახევარი ცხოვრება მოსკოვში გაატარა, რუსეთის დიდ სცენებზე ითამაშა, ტაშიც ბევრი მი-იღო, სიყვარულიც და სითბოც... არანაკლები გასცა თვითონაც...

ის ქართველი – რომელიც აფასებს და უყვარს რუსული კულტურა და ფირფიტებზე აქვს ჩანერილი რუსი გენიოსების საქართველოს სიყვარულში დანერილი ლექსები...

ის თბილისები – რომელსაც მოსკოველი მეგობრის ბინის გასაღები ჯიბეში ედო, სტუმრებს იღებდა და მასპინძლად გრძნობდა მის სახლში თავს.

იმ ქართველთა შთამომავალი – რომელთაც იცოდნენ და იციან რუსული სულისა და ხასიათის თავისებურება, მათი მინის ყველა სიკეთე, მომნუსხველი რუსი ქალის ხიბლი; რომელთაც დაუჭამნიკებიათ და დამტკარან ყველა იქაური სამითო... ჰოდა, დავიფიცე, არ იქნება ჩემი ფეხი რუსეთის მინაზე მოულითი გზებით, სხვა ქვეყნების გალოოთეთქ.

ეს ჩემი ღირსების შეურაცხყოფად მიმართდა. დარწმუნებული ვიყავი, დიდ-ხანს მომიხდებოდა ლოდინი, მაგრამ „კაცი ბჭობდა, ღმერთი იცინოდა“ და იმ პირველ თვითმფრინავში აღმოგრჩდი, რომელმაც თბილისიდან პირდაპირ მოსკოვში, შენთან ჩამომაფრინა.

პირველი სალონის პირველ რიგში საქართველოს პატრიარქი, უნდინდესი და უნტარების ილია II იჯდა მეუფეთა თანხლებით.

„მართლმადიდებლობის ენციკლიკურის“ XII ტომის პრეზიდუაციაზე მიინვარა რუსეთის საპატრიარქო ქართული დელეგაცია. მეც პატივი მხვდა ნილად, მათ შორის ვყოფილიყავი. ამ მოგზაურობაში კარტივი გვინდა, და მომართებული რომი თავის მხედართმთავრებს მიუგდო და თვითონ პროვინციაში აითესა. რამდენიმე ხანში დაობლებული მხედართმთავრები ისევ მას მიადგნენ და სთოვეს, „მოდი და იბატონეო“ გვმართებით, მოგზაურები, შენთან ჩამომაფრინა.

ფირები ამეშალა და ასეთი იდილიური სურათი წარმოვდინებინ:

კომბოსტოს კვალში ჩამდგარი თოხმომარვებული საკაპეტიოლ და პუტინი თოხნა-მარგველით მიკვევენ ერთმანეთისენ გზას. გაკვლევა-მოკვლევაში პირისპირ უნდა აღმოჩნდნენ, სხვა გამოსავალი არ არის! რა მოხდება მაშინ? რას მომოქმედებს თითოეული? დაუჩეხავენ ერთმანეთს თავებს თოხებით თუ ხმების შენყობა ეცდებიან და უნისონში დაამდერებენ „ნადურს“.

აი, რაზეა დამოკიდებული, მეგობარო, ჩვენი ქვეყნების ხვალინდელი დღე!

მერიის თავკაცებს, აქაოდა, არაფერი გამოგვრჩეს მხედველობიდან, მაგრამ ყველაზე შთამბეჭდავი მაინც პატრიარქების პირით გაულერდა.

ჩვენმა ბრძანა: „უთენია გალვიძებული ადამიანი ამომავალ მზეზე ადრე თავის მეზობელს ხედავს. ჩვენ ვუფრთხობილ-დებით ჩვენი მეზობელის კულტურასა და ფილოსოფიას, პატივის მივაგებით რუს ხალხს და დარწმუნებული ვარ, რომ რუსეთსაც გამთლიანებული და ძლიერი საკართველო ურჩევინა“.

თქვენმა ბრძანა: „თქვენი ბრძანებით გალვიძებული ადამიანი ამომავალ მზეზე ადრე თავის მეზობელს ხედავს ჩემი მეზობელის კულტურას და ფილოსოფიას პატივის მივაგებით დამდგარიყოს“-ო.

„თუ მოსნავე მზად არის, მასნავე დებულები აუცილებლად გამორჩნდება“-ო – ნათევამია.

ჩვენ რისოვის ვართ მზად? რას ვეს-რავით ხალხი ან მთავრობა?

დოკლებიანები გახსალება? რომის იმპერატორი, ჩვენი ქვეყნის მფარველს, წმინდა გოორგის თავი რომ მოჰკვეთა? ამ დიოკლეტიანებით ჩემ მეზენიერებული რომი თავის მხედართმთავრებს მიუგდო და თვითონ პროვინციაში აითესა.

რამდენიმე ხანში დაობლებული მხედართმთავრები ისევ მას მიადგნენ და სთოვეს, „მოდი და იბატონეო“ გვმართებით, მოგზაურები, შენთან ჩამომაფრინა.

თქვენ რომ იცოდეთ, მთელი ამ ხნის განმავლობაში კომბოსტოს მოყვანაში როგორ დავხელოვნდი, სიტყვასაც არ დამრავდით ჩემი დაბრუნების შესახები, იყო დიოკლეტიანებით პასუხისმას.

ფირები ამეშალა და ასეთი იდილიური სურათი წარმოვდინებინ:

კომბოსტოს კვალში ჩამდგარი თოხმომარვებული საკაპეტიოლ და პუტინი თოხნა-მ

შემოდგომის ფოთლები

მოქარავნე
ოქტომბერმა
მოუქარგა ჩემს
ფიქრს კიდე,
ხეს ფოთოლი
რომ ჩამოწყდა,
ისევ უკან
ჩამოვკიდე.

ფართო ძურაზე

მას არ სჭირდება მძიმე სასვენად,
თუ ზარის რეკვა ართმეცს სასმენელს.
დიდ შუბლს დასცრია რაღაც ღრმა სწება –
იმ შუბლის ხაზებს, სადაც სასმელი
ტკივილს წილნაყარ ძვრების ასლებს და
ავსებს ყრუ კივილს სიჩუმით მოსილს.
და დადის ბრძოში ხაზგასასმელად,
რომ ის ნაწილი არ არის ბრძოსი.

●
მტკრიან სარკეში ვუყურებ ახლა
ჩემს სწეულ სახეს, როგორც მნახველი,
რომ უჰები შეღება თალხმა,
ლამეულ ფიქრთა გამომსახველი.

დროა, დაინტენს ლამემაც კლება
და მოლოდინის დავდგა კარავი,
ოლოდ ვიპოვნო ხანმოკლე შვება,
ტანჯვის ათასკეც გადამფარავი.

მყუდრო სიმარტოვე

ფანჯრის რაფაზე თოვლის ზოდები
ისე დაღვრილა ცისკრის ოდებად,
რომ სიმარტოვის სიმყუდროვეში
სიმარტოვეც კი გამყუდროვდება.

მთვარის მაჯისცება

განწყობა მაქვს უძირობით სავსე,
ბინდში ნათლით გაღვრილია ნიშა.
კანდილის შუქზე ვეძალები სასმელს,
საბოლოოდ რომ გავიმქვრე შენში.

უცბად, დამრევს ალკოჰოლიც ალბათ,
ვიცი, მთვრალის თვალებია სარკე.
თითო ლექსი ყვავილია მართლა,
მე მათ შენთვის თაგულად ავკრეფ.

მარტობის დამწვევია ხილვა –
დაგსდევ ასე სხვა გზითა და გზნებით,
შემიძლია მე პირდაპირ მოსვლა,
მაგრამ დავალ შემოვლითი გზებით.

კარის თაღი ინისლება თეთრად,
სუფრას დამღერს მთვარეული ქორო,
წლის წუხილში უხმო თრთოლა ლლება,
მნუხარება ფრაგმენტია მხოლოდ.

თითქოს მტოვებს წუნებიდან სული,
ლექსი თავის უღონობით მახელს;
იცი? გუშინ გავუსინჯე პულსი
ლამით გზიდან დაგორებულ მთვარეს.

ალბათ ისევ ცა მიმახლის ბომონს,
დამამუნჯებს გალაქტიკის ზიდვა;
შენთან მოსვლას გულისძერა მომითხოვს,
ალბათ გნახავ რეალობის მიღმა.

მალეაზ არჩევაძე

ფრაზებს ტანზე გადავიტან მოხრით,
სანამ „ჭია მებატონებ“ დამხრა,
ახლა მინდა შეგისუნითქ ხორხის
მძიმე გულზე მიბჯენამდე, ხარბად.

ნიშთან ოხვრას შელევია სულთქმა,
ნიშში კრთიან ალესილი ჯვრები.
მგონი უკვე მივატოვე სუფრა -
სტრიქონები გაწყობილი მიჯრით.

გარინდული ველოდები ახლა,
როგორ მამხელს განელილი სიტყვა;
კოსმოსი რომ მეტეორებს კარგავს,
დასაკარგად პოეტებიც მიჰყავს.

●
ჩემთან იდუმალ საუბარს მართავს
მოალერსე და ბაგევიმატი.
როგორც საყვარელ საქმეში გართვა,
ჩევენ ერთმანეთი ავიკვიატეთ.
ზოგჯერ მოდის და მოაქვს ბიბლია,
ზოგჯერ ფიქრს
მითვლის, თითქოს მოლარე.
მაგრამ ის მხოლოდ ჩემი ჩრდილია,
მეუღლესავით ჩემთან მწოლარე.

გარდაცვალების ლირიკა

შენ მიატოვებ ოდესმე სხეულს
მხოლოდ პურზე და ფიქრზე მარხული
და ამაღლდები მერე შენეულ
სამყაროს სულში გარდასახული.

ალბათ წაგვება ქარით მოვრილი
გამცილებელთა მძიმე გოდება,
ხოლო სისველე ხრწნადი ქსოვილის
ხორცს განიმოსავს და აქროლდება.

გაზაფხულის მელანდოლი

კიბარისი წეროს უშვერს ტატნობს,
მე ამრია სიზმარეულ მარტმა,
ფოთლის სურნელს შიშველ ხეებს ვატყობ,
დამყვა გრძელი შებინდების ნატვრა.

თანაც თეთრად გადმომსკდარი კვირტი
მაღალ მკერდის ემსგავსება კერტებს,
(წინა წელი გონებაში მიკრთის,
იქნებ შენც ამ მოგონებით შეკრთე).

ალბათ ეს ხეც მიესწრაფვის ტაროსს
და ყველაფერს მერცხლის ფრენა მარტავს;
მგონი ყველა ამოუსსნელს ნატრობს,
მეც ამრია სიზმარეულ მარტმა.

აირართვა

„ლიტერატურული საქართველოს“ 19 ივლისის
ნომერში დაბეჭდილ ხეირა ყალაბეგაშვილის მოთხ-
რობას ამავე გაზეთის მეშვეობით კრიტიკული წერი-
ლებით გამოეხმაურენ ქალბატონი იკა ქადაგიძე და
ბატონი ლევან ბებურიშვილი, რომლებმაც აღშფო-
თება გამოხატეს სხერებული ტექსტის ჩვენს გამო-
ცემაში გამოქვეყნების გამო.

ვინაიდნა ამ ნაწარმოების „ლიტსაქართველოში“
დაბეჭდვა ჩემს სინდისუხა, თავს მოვალედ მივიჩნევ,
გარკეული განმარტებები გავაეთო.

ორივე ავტორის კრიტიკული წერილები არა ყალა-
ბეგაშვილის ტექსტის მსატვრულ-ლიტერატურული,
არამედ მისი შემცნელის პიროვნების ზნეობრივ-ეთი-
კური შეფასება, მეტიც, მისი დამცირებაა, რაც სამწუ-
ხაროდ აბსოლუტურად სცდება კრიტიკის კომპეტენ-
ციის ფარგლებში.

ჩევენ თაობის გამორჩეული წარმომადგენლის, ხვი-
ჩა ყალაბეგაშვილის პიროვნები შეურაცხოფით გან-
საკუთრებით ლევან ბებურიშვილმა გამოიჩინა თავი.

სააცარია, მაგრამ ბატონი ლევანი აღუშფოთებია
ავტორის ზნეობრივ მდგომარეობას, მაშინ როდესაც,
ამ მხრივ, თავად მას არ აქვს საქმე მისალოცად.

ლევან ბებურიშვილი თავს უფლებას აძლევს,
„ლიტერატურული საქართველოს“ გვერდებიდან ასე
ელაპარაკოს ახალგაზრდა ავტორს:

„ლირსეული მამაკაცი ასეთი შინაარსის თხზუ-
ლებას არასოდეს დანერს. ტექსტის მიხედვით, ეს
არის ლატენტური ჰომოსიუალის ნაცოდვილა-
რი“. „... მისი უანრული თავისუფლება შეფასებული
იყო როგორც „ინტელექტუალური ინანზმი“. „... მი დროიდან მოყოლებული ეს ლოზუნგი ყვე-
ლა ნიშილისტის, ერის მოძულეს, და სოციოფატის
უკანასკნელი და საიმედო თავშესაფარია. დღესაც
ყოველგვარი ნამუსახდილობას, ფარისევლობას
ამ სიტყვებით გამარტლებები... ყალაბეგაშვილიც
ასე იქცევა“. „... საწყალობელი ავტორიც“... „... ლიტერატურულ ფერალიებს უხვად ჰყავს
თავისი მუშტარი“. „... საწყალობელი ავტორიც“...

აჯობებს ციტირებებს აქ თუ შევწყვეტო, თორემ,
როგორც ცნობილია, ფურცელი არ წითლდება.

ხელოვნების აღქმა და მითუმეტეს შეფასება სუბი-
ექტურ-იბიექტური ფერმომენა და, ამდენად, ყველას
ერთარი გემოვნება ვერ ექნება, რაც არ ნიშანს იმას,
რომ ლიტერატურის ფარგლებს გავცდეთ და ერთმანე-
თის ლანდლება-გინებას შევუდგეთ.

დამეთანხმებით, კრიტიკოსი კაცის მხრიდან ავ-
ტორების ასე დამცირება მთლად მოსაწონი საქცი-
ელი არ უნდა იყოს. მითუმეტეს, „ლიტერატურული
საქართველო“ არ არის ის ადგილი, სადაც იმის გარ-
კვეთი უნდა დავკავდეთ, თუ რა სექსუალური რო-
ინტაციისაა ესა თუ ის ახალგაზრდა მწერალი. ამას
ხომ არანარი კაცირი აქვს კონკრეტული ტექსტის
მხატვულ გარკეულობასთან.

„ლიტერატურული საქართველო“ არც ის ადგილია,
სადაც სხვა ლიტერატურული გამოცემებისა და მათი
მკითხველებისთვის „ფერალიების“ ძაბილი შეიძლება.

თუ ლიტერატურული ნაწარმოების პერსონაჟი-
საგან მიუღებელია ე. ნ. „აკრძალული ტერმინების“
მოსმენა, რასავირველია, ათასმაგად დაუშვებელია,
კრიტიკოსის თავის წერილში ასეთი ბინძური სიტყვე-
ბით ლანდლავდეს კონკრეტულ ადამიანს.

მიმართა, რომ „ლიტერატურული საქართველოს“
რედაქტორად ახალგაზრდა ავტორების შეურაცხმო-
ფელი და სალანდლავი წერილები არ უნდა ბეჭდოს,
რაც ჩრდილის აყენებს ამ ისტორიული მნიშვნელობის
გამოცემის რეპუტაციის.

ნებისმიერ განსხავებული აზრი მისაღებია მხო-
ლოდ იმ შემთხვევებში, თუ მისი გამოხატვების ფორმა რე-
ლევანტურია და არავის აყენებს პიროვნულ შეურაც-
ხმოფას.

ახალგაზრდებისათვის განკუთვნილი გვერდები
მათივე გინების ცენტრად არ უნდა იქცეს. ამის სა-
ნაცვლოდ ხომ, ჩვენს გაზიერების შეუძლია უამრავ ნიჭი-
ერ ახალგაზრდა შემოქმედს მისცეს შესაძლებლობა
მკითხველს გაცნობის საკუთარი ნაწარმოები.

ამიტომ გამოვთქვამ იმედს, რომ მსგავს შემთხვე-
ვა ალარ განმეორდება და მიუხედავად განსხვავებული
ლიტერატურული შეხედულებებისა, ძეირფასი გაზე-
თის გვერდებს არავ

კალი, კალო, გამამამი!!!

„არწივი
რომ ბუზებს არ ჭამს“ –
ეს ძველი ამბავია, თუმცა სიცხისგან
თავის დასალნევად და ხასიათის გასალა-
ღებლად, თქვენს ხეიბარ კრიტიკაზე პა-
სუხის გაცემა ურიგო არ იქნება-მეთქი,
ვიფიქრე და, აპა, ესეც თქვენ...

წერილის დასაშენისშვივე იგრძნობა, რომ ბოროტებას დაუბინდავს თქვენი გონება და აზროვნებაც გაპეცებულია – ამ მოსაზრების საფუძველს თქვენი იუ-მორისადმი მტრული დამოკიდებულება და სხვათა ნაფიქრის კასკადები მაძლევს... როგორც წესი, ფანატიკოსებს ცუდი იუმორი გაქვთ, ციტატებით მოსაუბრებს კი – დუხხირი გონება.

„ამ ახალბედა კოლეგის“ – ჯერ ერთი, ჩვენ არსად გვიმუშავია ერთად და კოლეგები ვერ ვიქნებით; თუ მნერლობას სამუშაოს ეძახით, აქაც განყენებულია ჩვენი შეხედულებები, რადგან მნერლობა ჩემთვის სულიერ-მატერიალური მდგომარეობაა, რომლითაც ზოგჯერ ვცხოვრობ, ზოგჯერ კი თავს ვირთობ; არამც და არამც – სამუშაო.

საგანს, საკითხს, სუბიექტს, როცა იხილავ, მითურო, თუ ეს განხილვა საჯაროა, ზედაპირულად მაინც უნდა იცნობდე მას. „ამ ახალბედას“ 2007 წელს ჰქონდა შურნალი „საქართველოს სკოლა“, რომლის რედაქტორი და გამომცემელიც გახსლდათ; 2008 წელს გაზეთი „ლიტერატურული კავებასია“ – რედაქტორის მოადგილე; გამოცემული აქვს რომანები: „ბოჟემური მისტერია“ (2009); „LIRICA“ (2011); საპავშვი მოთხრობა „ამბავი ქაუცა ჩილოყაშვილისა“ (2009); პოეტური კრებული „როცა ქალაქი სუნთქვას განაბაეს“; სხვა ავტორებთან ერთად კრებული „13“. 2012 წელს იყო გამომცემელი შურნალისა „ART INFO საქართველო“. გახლავთ გამომცემლობა „კალმოსანის“ დირექტორი. საკუთარ თავზე მხოლოდ მაშინ საუბრობს, როცა სხვები ლაპარაკობენ მასზე შეცდომით – ეს ისე, მცირედი ლიტერატურული ღვანლი ამპარტავნებად რომ არ ჩამითვალით. ჩემი ტექსტები რომ გადაგვითხათ, წარმოდგენას შეიქმნიდით ლიტერატურული ვარ, კონსერვატიორი, ამერიკა-ევროპის მოტრფიალე თუ კრებლის აგენტი (იმ ფულით მოთხრობაში რომ მომცეს, ბევრი კარგი საქმის გავთება შეიძლება, წყაროს და ვალუტას არასოდება ანიჭიბ რამდენიმე მნიშვნელობას).

အနေဖြင့် ကွာစိန်ရန် အောင်လျှော့။
လျော့ ဖြုပ်ဆုံးဖြတ်သွေးသူ ဗျာဝါတာဒေါ်: အနာ
ကျော်မြန်ာ ခွင့် အရှင်စုံ? မြှော်ရာလဲ ဗုဏ်ဆုံးပါး
မျှ သာၢ အပါ ကျော်မြန်ာၢ။ ဤ၊ တွေ့ချော် ქဲလျှော့
ရှိ ဝိန္တုပ္ပါယ် - ဖြုပ်ဆုံးရှိ ဦးလှိ ပျော်?
တွေ့ ဂုဏ်ပြာတဲ့၊ ရှုမ် ဂာမ်ဆုံးဖြတ်ရန် မာရွန်း
နှာ ဦးလှိ ၃၅၇၁ „လွှေပြန်စာတူပါ မာရွန်း
နာၢ။“ ရှာလွှာၢ မာရွန်း ဗျာဝါတာဒေါးတွေး
မြှော်ကွာ့တွေ့ၢ။ လုပ်ဘတဲ့၊ ဝေါဒမျိုး တွေ့ချော်၌ အ-
နိုင်ရတဲ့ ရှာလွှာၢ ဘတဲ့ အာရာၢ။

თი საკითხებია და მიხვდეს
ბით, რომ აგტორის და პერსონაჟების
ცხოვრება, ისტორია, გარეგნობა, მსოფლ-
მსედველობა, ფილოლოგიური თუ სული-
ერი მდგომარეობა იშვიათად ემთხვევა
ერთმანეთს და არასოდეს – სრულად. რო-
გორც წესი, იუმორის უუნაროები და ფა-
ნატიკოსები ეჭვაიანები არიან და თქვენ
გადარჩმუნება, რომ დედა-შვილთან არა-
სოდეს არაფერი მქონია, ძალიან გაჭირდე-
ბა. სირთულით ქაჯეთის ციხიდან სამიმა-
რას მოტაცების ტოლფას საქმედ მეზენე-
ბა თქვენი დარჩმუნება იმაში, რომ მონო-
გამი ვარ, მგელივით ერთგული და ხვადა-
ლომივით მზრუნველი. ეს ყველაფერი
თქვენ გამო არ დამინერია, სხვა ქალბატო-
ნებმა იმ უხეირო ნერილით, რომ არ გამ-
ზომონ, მიტომ გავისარჯე. ისე კი, ყვე-
ლაფერზე გეტყობათ, დიად საბჭოეთში
რომ ჩარჩით, მათსაცით ნანარმოების პერ-
სონაჟებს უწყობთ სასამართლოებს...

მოკლედ ასე, ორი რამ უკვე ისწავლეთ
პირველი, დეტექტივგბში მკვლელი ის
არის, ბოლოში რომ სახელი გხვდებათ და
არა ის, ზიგნის ყდაზე, რომ წერია – ეგ
მწერალია, ანუ ავტორი, მწერლები კი იძ
ვიათად არიან ცუდები; მეორე, სანამ „გი-
დობაში“ ფულს აიღებთ, ჯერ თავად უნ-
და გაეცნოთ დასალაშქრ ადგილებს, რა-
თა პირველივე ჯერზე არ ნაიტებოთ ფეხი
და ისინი, ვინც უკან მოგვყებიან, ხრამში
არ აღმოჩნდნენ გასამრჯელოს ფასად,
რომელიც გადაიხადეს.

მინდა დაგამშვილოთ და გითხრათ –
თავად ზიგმუნდმა შემომაჩეჩა საკუთარი
აღმოჩენა ერთ-ერთი ხილვისას. სამაგიერ-
როდ, მე მას აფუქსენი მისი ცოლის დაღ-
რეჯილობის მიზეზი. როგორც იცით, ეს
უზარმაზარტვინიანი მონსტრი საკუთარ
ფერიასთან არ წვებოდა, ისევ საკუთარი
უზარმაზარი ტვინის გამო... ვერ გაიგეთ?
მეც არასოდეს მესმის, რატომ არიან ლა-
მაზი ქალები მონსტრებთან? იმიტომ,
რომ დაცულები და დაღრეჯილები იყვ-
ნენ? პატარა რჩევა – რაც უფრო გავლე-
ნიანია კაცი, მით უფრო ნაკლებია მასში
სიყვარულის უნარი. შეიძლება ჩემი და
ზიგმუნდის შეხედულებები, ან ფსიქო-
ლოგიური წიაღსვლები ემთხვეოდეს
უნებლიერ, მაგრამ, ქალბატონო იყა.
ფრონდი ჩემთვის ავტორიტეტი არ არის,
რადგან ის სიყვარულისადმი უუნაროა –
პერსონა ნონგრატა. მიუღებელი ადამია-
ნებისგან იშვიათად ვიღებ რამეს შეგნე-
ბულად, შეიძლება შემზრცვევით გამომყ-
ვის და მალევე ვაძრონაბ უან.

„სუდარა“ ალეგორიაა და „წადრო“ ყუ-
რით მოთარებული სიტყვა იქნებოდა. ლი-
ტერატურაში არსებობს ალოგიკურ
სიტყვათა შეთავსება,
რაც ქმნის განწყობას,
ემოციას. სემანტიკურად
შეწყობილი სიტყვების
აუცილებლობა მხოლოდ
მაშინ დგას, როცა თქვენს
ენაზე რომ განვმარტოთ
– რომელიმე მუშა ამხა-
ნაგ ჭიჭიკოს სწერს გან-
ცხადებას, იმის თაობაზე,
რომ ერთი დღით გაანთა-
ვისუფლოს სამსახური-
დან, თუ ეს საბჭოთა წინ-
სვლას არ მოუტანს ზი-
ანს. დავწერდი, თქვენს
გონებასაც სუდარა აქვს-
მეთქი გადაფარებული,
მაგრამ მეტყვით: გონება
სად ნახეო? მითუმეტეს
სუდარა გადფარებუ-
ლიო? როგორ ფიქრობთ:
გაოაკითონს რამდენჯერ

ჰეთი გადმიოცენილი ქალწულები
ან რა გზით ხვდებოდნენ თოვლის ფიფქები
მის სულში ისე, რომ სული ავსებოდა
თოვლით? არა, არ არის მხატვრული ლი
ტერატურა თქვენი საქმე, ქალბატონი
იყა, მაგრამ რადგან არ იშლით...

„მანდილი“ „ნამეტნავად“ მოგხვედრი

ათ გულზე. მე მართლა არ მესმის, რატო
ვეძახით ქალებს მანდილოსნებს, რომ
ლებსაც მანდილი მხოლოდ ეკლესიაშ
აპურავთ, ისიც მაშინ, თუ მისნაირმა უმან
დილომ არ დაასწრო სკივრიდან აღება. ე

ეკლესიაც მავიკორვებს – გააკეთო ცოტტ
დიდი სკივრა და ჩაყარე ეგ ჭრელაჭრულ
ნაჭრის სამკუთხედებს, ხომ ხედავ, ჩვენ
ქალებს საკუთარი არ აქვთ. იმის ახსნა
რომ რჩმენა, პატიოსნება, ქრისტე სულიერ
რი მდგომარეობაა და არა ფორმა, შორ
ნაგვიყვანს; შორს ნასვლა კი არ მეზარება
თქენზე ვზრუნავ – ვერ ნამომყვებით
გზაში უნდა ჩამომრჩეთ და მოპყვეთ ჩემ
კრულვას, სად მოგყავდიო. ამიტომ აქვ
ვიტრიალოთ, თქვენი ბეცი გონება სადან
დეც ხედავს, იმ მანძილზე.

მე ქართველ კლასიკოსთა „უცოდი
ნარს“, რდგან პერსონაჟის ამორალურო
ბის გამო მასამართლებთ, როგორმე სახრ
ჩიბელას რომ გადაუზურჩე, ისევ კლასიკო
სებს მოვიშველიებ. ჩემი პერსონაჟი მრუ
შია, ქრისტეს ფეხნომენი თავისებურად ეს
მის და ბევრს საუბრობს საკუთარ სისხლ
ზე, მეტი, მგონა, არც არაფერი „დაუშავე
ბია“ (თქვენებურად, ბევრი გონებით რო
შევხედოთ: მეტი არაფერი „დამიშავებია“
ყაზბეგი: თეოლოგიური ინცესტი – მეჯვა
რე სულიერი დაა და მასთან სექსუალურ
კავშირი ინცესტის ტოლფასი საქმეა, უფე
რო უარესი თუ არა. მკვლელობა ყველაზე
უდიდესი ცოდვაა, ცოდვათა შორის. ჯავა
ხიშვილი: აქაც მეორდება ინცესტი, რასაც
ემატება ძალადობა – ნათლიდედის გაუტა
ტიურება საკუთარ დედასთან მრუშობი
თანაზირი ცოდვაა, თვითმკვლელობა
სხვათა მკვლელობაზე მძიმე დანაშაულ
გამსახურდია: ჯვრის მონამლეა ნიცეშესა
კი არ მოუვიდოდა თავში, იმის დასამტკი
ცებლად, რომ „სარწმუნოება სანამლა
ვია“. სავარსამიძის ეგზომ ამპარტავან ბუ
ნებასაც თუ გავიხსენებთ, რომელიც მის
ნარმომავლობით არის ნასაზრდოები
ეგებ გავამართლოთ კიდეც ემიგრანტი
პირიდან გადმოვარდნილი „დაღრეჯილ
ქრისტე“ და მისთანები... კიდეც მოგვყებო
დი ამ, ჩემი უსაყავარლესა პერსონაჟის ამ
ბებს მაგრამ, თქვენი ქალური გული ვე
გაუძლებას.

იკა, იკა ჩემო იკა.... „ხევის ძერი გოჩა“ „ჯაყოს ხიზნები“, „დიდოსტატის მარჯვენა“, „დოონისეს ღიმილი“ როდისმგულდასმით რომ წაგეკითხათ, ჯანდაბა გულს თავი გავანებოთ, ისე მაინც რომადაგვლით თავაოთ. ჩიმს თხონზ პარ

საქართველოს მთავრობის

სონაჟზე აღარ დააღებდით პირს. მიდი ახლა, დაამწკრივე კუბოები და მომინვინე კლასიკოსები გვერდით (კლასიკა და გლუბავთ, კლასიკა ყველა ძველი საბჭოელივით, თქვენც გექნებათ გადაუშლელი წიგნების უზარმაზარი თაროები და სანამ ამ „ცუდი“ კლასიკოსების წიგნებს გადმოალაგებთ დასაწვავად, მინდა, გირჩიოთ – ლიტერატურა არ შეიძლება იყოს მორალური, ან ამორალური, ლიტერატურა საინტერესო, ან უინტერესოა. ეს ნაწარმოებები იმდენად მაინც არის საინტერესო, რომ ცეცხლს არ მისცემთ. ჩემს მოთხოვობაზე არ ვდარდობ, წინა გვერდებზე კარგად მოზრდილი მორალური ნაწერები ვნახე, თქვენს კრიტერიუმს რომ დააკმაყოფილებს, ისეთი და გაზეობა აათავორწიგა ცაცხლის.

თიც გადაუმიერა ცეცხლს.
თავისთავადობა და სიძეჩავე სხვა-
დასხვა რამ გახლავთ. გავკადნიერდები
და კლასიკად „უცოდინარი“, თქვენ კლა-
სიკად „მცოდნებს“ კლასიკოსის შედევ-
რებს შეგახსენებთ. აქამდე რომ არ გი-
ფიქრია, ამ საკითხზე, ფაქტია... იქნებ
ჭავჭავაძის მყინვარს და თერგს ახლა მა-
ინც დაუკვირდეთ. ან ტრადიციული ლუ-
არსაბი გაგებსენებინათ, რომელიც ბოზ-
ბაშით ინარჩუნებს „თავისთავადობას“.
ვაღიარებ: არ „მევასება“ თამადები, რად-
გან მათ პურისუფლის თვისებები აღარ
აქვთ. არ „მევასება“ ლამპის შექმნები,

„გრელებები“, კრამიტები, რადგან უველა
მათგანი ბინძურია და ღვინოს უკარგვას
არომატის. არ მევასება მოქეთვები და ნა-
ხევრად წარმოთქმული „უსიყვრულოდ“,
„და იმ ბედნიერ დღეს გაუმარჯოს“, რად-
გან, როგორც წესი, პურბისას ძღმა-
თრობისა და ყროფინის, გარდა სხვა საინ-
ტერესოც შეიძლება ხდებოდეს. არ მევა-
სება „ჩოხიანები“, რომელთაც „დედა ის-
ტორიაში“, „უქარქაშო ხმლებში“, „გმირ-
თა ვარამში“ ფული ვერ გაიმეტეს და არ
იციან, რომ ჩოხა ქართული სამოსი არ
არის. არ „მევასება“ მეჯვარე, რომელიც
ვალზე ფიქრობს და არ „მევასება“
მღვდელი, რომელიც მეჯვარის ვალით
„ჰამერში“ ბერზინს ასხამს. არ „მევასება“
თავშეკავებული ქალები, რომლებიც ორი
საჩუქრის და პერსპექტიული სამსახურის
შემდეგ აღარ არიან თავშეკავებულები,
მაგრად მეიდია მათ მანდილი ტაძარში
აბურავთ თუ არა. არ „მევასება“ მრევლი,
რომელსაც შიმშილით უკვდება მეზობ-
ლის ბავშვი და საავადმყოფოშიც არ მიჰ-
ყავს ავადმყოფი იმიტომ, რომ წირვაზეა
წასასვლელი. არ „მევასება“ მარხვის შემ-
დგომი ღრეობა, რომელსაც კაბიანი კა-
ცები „ტრაპეზს“ (ქართულად ამ ბერძ-
ნულ სიტყვას მშვენიერი შესატყვისი აქვს
– პურობა) ეძახიან და სტომაქის ატკივე-
ბამდე ჭამენ შენირული პირუტყვის ბეჭა
და ასატრინას. არ „მევასება“ სექსის წა-
დილით მღვდლის წინ ატუზული ჯვარდა-
უნერელი, გავეშებული „საცოლე-სასი-
ძო“... და თქვენც არ „მევასებით“ ქალბა-
ტონო იკა, რადგან ამ და სხვა ათასგვარ
ამაზრზენ მასკარადს თავისთავადობას
ეძახით. თავისთავადი, ანუ ჩემი თავის
თავათი (ბათონ-პატრონი) მე აარ. რაო-

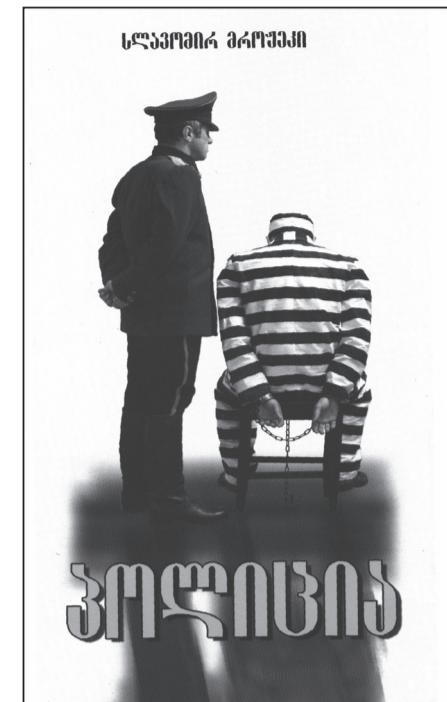
გან ტრანსსუბიექტურად ვწყვეტ რა სწორია და რა – არასწორი. მორალი ჭეშმარიტებაა! არამც და არამც მასებზე მორგებული, ან შეჩერებული კანონები, წესები, მოვალეობები. თქვენ, ვისაც არასოდეს გიფიქრიათ, თუ როგორ არის სწორი და დაუფიქრებლად ცხოვრობთ ისე, როგორც გეუბნებიან, რომ ასე უფრო მართებულია თავისითავადები კი არა ხუნდებდადებული მსახურები ხართ უგუნურებისა, არ შეიძლება არ შეგანუხსოს სიყიამყრალემ, რომელსაც თქვენსა და ხუნდებს შორის დაუდია ბინა.

ლესბოსზე ნამყოფს არ გავხართ, რომ
დაგწამოთ: საპირო აუმღვრია გონება და
ყველა „თანამემამულე“ ქალი ლამაზი ამი-
ტომ ეწვენება-მეთქი. მე არ ვიცი, უცხოელ
მოგზაურებს და მკვლევარებს ღვინო
ულამაზებდა სინამდვილეს, თუ მოვლენა-
თა წყალობით მხოლოდ ის ცოტანი ხვდე-
ბოდნენ, ძალიან ლამაზები რომ არიან,
მაგრამ დღეს ისეა, მე როგორც ვამბობ.
ქართველ ქალებს მოკლე ფეხები, უშნო
გავა და არაპარმონიული სახის ნაკვთები
აქვთ, კბილებს არ უვლიან და თმებიც იშ-
ვიათად მოდის მათ სხეულის შესაბამი-
სობაში... მე სილამაზის ჩემი კრიტერიუმი
მაქს და, რა ვენა, ქალბატონ იკა, თქვენ
და ოქვენი „თანამემამულები“ ვერ აქმა-
ყოფილებთ მას, ანუ არ „მევსახებით“...

ამის შემდეგ თქვენი კრულვა გრძელდება ჩემს თეოლოგიურ და ასტრალურ შეხედულებებზე. ამ ნაწილში კი ისე ბეჭდა თქვენთა, რომ ამდენი წლის მანძილზე თვით მამალმერთს დაზარებია თქვენი განწყვდიადება. აპა, მე როგორ მოვკიდებ ესოდენ მძიმე და საჩითორო საქმეს ხელს?

სურათში რომ ბლოკნოტი გიკვეით,
ზედ ლამაზი გული ახატია. ზუსტად ვიცი,
ჩემს კრიტიკას მასში არ დაწერდით, დაძ-
ველდება და ფოტოებში ისეთი აღარ გა-
მოჩნდება. ■

„ეს, ერთი ღამაჲონების ვინაე!“

მიხეილ თუმანიშვილის კონომსახიობთა თეატრმა მაყურებელს სლავომირ მროველის პიესის „პოლიცია“ – მიხედვით დადგმული სპექტაკლი შესთავაზა ჟანრი განსაზღვრული არ არის, თუმცა ეჭვებარეშეა, რომ კომედიაა, თუ დავკონკრეტდებით, ალბათ, პოლიტიკურ კომედია უფროა.

კომედიები იყოფა ორ ჯგუფად – ეგრეთ წოდებული „დაბალი“, მცველობის შემცველი, აგებული ფარსულ სიტუაციებზე და „მაღალი“ – ზნეობის მქადაგებელი. მროვეების ეს პიგასა მეორე ეშელონს განეკუთვნება. ამას გარდა, მე-19 საუკუნის ბოლოს წარმოიშვება „იდეათა კომედია“, რაც ძირითადად დიალოგურ პარადიგმას დაუსრულდებოდა.

ନେବ୍ୟୁଳୋ. ଶ୍ରଲାବ୍ରମିଠ ମରିଯୁଗ୍ରେ ଏ ସନ୍ତୋର୍ଦ୍ଵ
ଅଥ କରିନ୍ଦ୍ରିୟିକିଲେ ଏରତପୁଲ୍ଲେବାଳେ ଗାମିକ୍ଷେତ୍ର
ତାଙ୍ଗିଲେ ନାନାରମନ୍ଦିରକୁ ମାଗରାମ ଏହି ସର୍ଜୁଲ୍ଲେ
ଦିନିତାପ ଆର ନିଶ୍ଚାର୍ବୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ରାତରିରେ
ଶ୍ରୀଲ୍ଲ ଉପରେକ୍ଷାତା ତ୍ର୍ୟକ୍ଷେତ୍ରକାଶିର ଦା ନାରୀଶ୍ରୀ
ଲୀଲିକୁ ଥେବାଗୁଣ୍ଡିନିଶବ୍ଦାନ ବେର ଗାତାବିଶ୍ୱାସ
ଲ୍ଲେବ୍ୟୁଲା. କିରିଜୀତ, „ପେଣ୍ଟିଫିକ୍ସା“ ଯାଦରୂ
ଶାଦ ତାନାମେଫରିନ୍ଦ୍ରାଜ୍ୟ ଦିଲ୍ଲୀରେ, ଶାଦାପ ଆଶ୍ରମ
ରି ମାତ୍ରେଇଲ୍ଲାଗନ୍ଦିନିର୍ମାଣାଧ ଆଶ୍ରେବାଳ ପେ
ଲ୍ଲୀଫିକ୍ସା ଶିଳ୍ପିମାନୀ ଅର୍ଶେବ୍ୟୁଲାନ ମାରାଣ୍ଡି
ଶ୍ରୀଲ୍ଲ ପରାପଲ୍ଲେମାତ୍ରିକିଲେ ଗାନ୍ଧିନ୍ଦ୍ରାଜ୍ୟରେବାଳ.

პიესის თარგმანი ეკუთვნის მწერალ-
სა და მეცნიერს ჯვებალ ჭელიძეს. ნიშან-
დობლივია, რომ ეს თარგმანი თუმანიშ-
ვილის სახელობის ფონდის მიერ ჩატა-
რებული დახურული კონკურსის გამარ-
ჯვებულია. სხარტი და მოქნილი დიალო-

ები, ფრაზებში ჩაბუდებული შინაგანი
დინამიკა, ქართული ენის ბუნებისოფიცი
დამახასიათებელი სიდარბასისლე და
მდიდარი ლექსიკის ამოუწურავ შესაძლებლობათა ეკეტტურად გამოყენება
გამოკვეთს პერსონაჟთა განსხვავებულ
ხასიათებს. მინდა ვისარგებლო შემთხვევით და ბატონ ჯემალ ჭელიძეს მიულოცო საიუბილეო თარიღი - დაბადების 75-ე წლისთავი. ქართული თეატრი დიდად დავალებულია შესანიშნავი პოლონელი ავტორების: თადევუშ რუვენიშის, მარიან ლინდას, ერნესტ ბრილის და სხვათა მისეული ბრწყინვალე თარგმანებით ხოლო „XIX საუკუნის ქართულ-პოლონური ურთიერთობანი“, რამაც ფილოლოგის მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხი მოუტანა, ერთ-ერთ ფუნდამენტურ ნაშრომად არის მიწნეული.

სპეცტაციულზე, რომელიც მცირე სცენაზე თამაშდება, მუდამ ხალხმრავლობაა. ეს კარგი სიმპტომია – მაყურებელი ხომ თეატრის სიცოცხლისუნარიანობის ერთ-ერთი მთავარი კომპონენტია. ბუნებრივია, იბადება კითხვა – რამ გამოიწვია მაყურებლის ინტერესი? პოლიციური სისტემის არაირდინარული ცხოვრების ყბადაღებული თემა ყველა ქვეყნის და ეპოქის მარადიული პრობლემის განუყოფელი ნაწილია. დრამატურგმა პიკანტური კომედიის მანქიტის შეფუთა სამოქმედო ასპარეზი, სიუჟე

ტის განვითარებას არ დააკლო სიმწვა-
ვე, დინამიკა და ამ ბურუსით მოცული
დანერებულებისთვის ნიშნული სიხის-
ტე საქართველოში ბოლო წლებში გან-
ვითარებულმა მოვლენებმა მთელი სი-
სასტრუქტურული დაგვანახა პოლიციელთა აღ-
ვირასესნილი ქმედებანი, ფარული თუ-
აშეკარა ზრახვანი. ბუნებრივია, მაყუ-
რებლის მოზიდვის ერთ-ერთი ფაქტო-
რი სპექტაკლის სახელწოდებაც იყო –
ნარმოდენის მიმდინარეობამ კი პარა-
ლელი აშკარად გამოკვეთა. აზრის
სიცხადისთვის, უამრავ პარალელთაგან
ერთ-ერთს მოვიხმობ:

სერუანტის მეუღლე – „ბატონონ უფროსო, გაათავისუფლეთ რა, თუ შეიძლება იგი ამ სამუშაოდან, რაღაც სხვა საქმე დაავალეთ. აღარ წავიდეს სამოქალაქო ტანსაცმლით ხალხის პროცეცირებისთვის.“

პოლიციის უფროოსი – „მესმის მისი
მაგრამ ყველა პროვოკატორი სამოქა-
ლაქო ტანსაცმლით მუშაობს, უბრა-
ლოდ, წესი ასეთია.“

რეაქციონური ზორაბ გაწაძი ერთგული

ექსპოზიციურ ნანილში რეჟისორი
პატიმრის ნამების უსიტყვო სცენას
ნარმოგვიდგენს. ჩანაფიქრი ურიგო არ
არის, მაგრამ ერთფეროვანი გამომსახ-
ველობითი ხერხების წყალობით – უინ-
ტერესო. პლასტიკაში გადაწყვეტილ ნა-
მების ეპიზოდებს თუ აღმაგალი განვი-
თარების ხაზი არ ახლავს, მაშინ სრუ-
ლიად გაუგებარია პატიმრის მიერ
უეცარი გადაწყვეტილების მიღება, ხე-
ლი მოაწეროს ნინასნარ შედგენილ
ტექსტს, რასაც 10 წლის განმავლობაში
შეუპოვრად ენინააღმდეგებოდა. ხე-
ლოვნურად ჩასმული საკონცერტო
ნომრის შთაბეჭდილებას ტროვებს ბავშვ-
თა გუნდი, რის გამოც იგი ნარმოდგენის
ორგანულ ნანილად ვერ გადაიქცა.

ରାତ୍ର ଶେର୍ବେଦା ଏକିଠିନର୍ଜୁଲ ଶେମାଦଗ୍ବେନ୍ ଲୋଦାସ, ହିନ୍ଦେବ୍ୟଲ୍ଲାଇା, ତୁମ୍ଭପା ଥର୍ଗୋ ରାତ୍ର ମାତ୍ର ଶେର୍ବୁଲ୍ଲେଦାଶି ଜ୍ଞେର କିଦ୍ଦେ ଓ ଦାସାବ୍ ଗ୍ରନ୍ତିବା. ତେଣିନ୍ତିପୁଷ୍ଟିଲ୍ଲାଦ ବ୍ୟମିଜ୍ଞେବୀ ତେଲିଲ୍ଲା ପାଇସ ଉପରିବ୍ୟାଳିଲ ମାଲ୍ଲାଥ ଅବୁଲାଦିନ୍ଦେଶ୍ଵର ଶେର୍ବୁଲ୍ଲେଦାବା. ମିଶାବେନ୍ଦିବା ଶେର୍ବୁଲ୍ଲେଦାଶି ଫରାମାତ୍ରୁଲ ନିନ୍ତମନାପିବେ ଉପର କାରିଦିବା, ବିଦର୍ଜ କରିଦିଯାଇଯାଇରି, ରାତ୍ର ଅଲାରିନ୍ ଦେଖି ମିଳି ଏକିଠିନର୍ଜୁଲ ତାଲିକାଶି ମରାବାଲମ୍ବରିଗ୍ରି ଶେଶାଳ୍ପୁବ୍ଲାନ୍ଦେବୀରି ଅରସବନ୍ଦାବା. କ୍ଷେତ୍ରମାରିତ୍ତେଦାବା, କରିଦିଯାଇଲ ରାତ୍ର ଉତ୍ତର ରମ ଶେରିନି ଥୁଲାଦ ପାଇମାଶେବ, ମିଳ ଉପର ମିଲ୍ଲାବଲ୍ଲାଙ୍ଗଦେବୀ ଶାଶ୍ଵରବ୍ୟେଲ ଶେଦେଗ୍ରେ ତୁମ୍ଭପା ଦେଖିବେ ବିଦର୍ଜ ଆ ଶୁନିଦା ଦାଗିପିଲ୍ଲେ କ୍ଷେତ୍ର କ୍ଷେତ୍ର, ଅଥ ଶେତକିତ୍ତେଵାପାଶି ଲେନିର୍ବେଦ ଅଶେତ ଲାଙ୍ଗଶ୍ଵରିତାନ ଗ୍ରାଜ୍ବେଲ ଶାକ୍ରେ. „ଶେରିନି ଥୁଲାଦାଶି“ ତୁ ଉପରିନି ଲ୍ଲାଙ୍ଗଗ୍ରେ ଅଲମରିନ୍ଦାଦା, ମିଳାବି ମିଲ୍ଲାବନ୍ଦେଶ୍ଵରୀଲ ରହେଦା. ମାଧୁଲାଦେ ମାତ୍ରକରିବ୍ୟା ମିଶାବେନ୍ଦିବା, ମାଗରାବ

31/21 ပုဂ္ဂိုလ်

რეგნული სახეცვლილება, არამედ შინაგანი გარდა აქმნის ილუზიაც შეექმნა. გ. ყიფშიძის პატიმარი თვალობაზეც, პათეტიკური და საკმაოდ ჭკვიანი, რაც საშუალებას აძლევს, ოსტატურად შენიღბოს სამშობლოს კეთილდღეობისთვის დამაშვრალი „ეკ შეცდომილის“ აშკარად მოჩენებითი პატრიოტული განცდები. გენერლის ადიუტანტის ტყავში შემძრალი გიორგი ყიფშიძე უფრო თავდაჯერებულია და ფარული რევანშის წყურვილოთ გულანთებული. დასანანია, რომ სახეობი მიკვლეულ საინტერესო დეტალებს დამუშავება, მხატვრულობის ხარისხამდე ამაღლება აკლია.

ნაწარმოების სტილისტიკასთან ყველაზე ახლოს ვანიკო თარხნიშვილის შესრულებაა. მსახიობის გამომსახველობითი საშუალებები მრავალფეროვანია, საჭიროების შემთხვევაში იგი გროტესკულ ფერებსაც მიმართავს, რაც ორგანულად ერწყმის მისი პერსონაჟის არაორდნობარულ ბუნებას: „ხანდახან სიზმარში გაორებული ადამიანი ვარ –ჩემში ორი სხვადასხვა კაცი ზის“ – აღსარებასავთ გაანდობს თავის აფორიაქებულ აზრებს პოლიციის ერთგული სერუანტი – ვ.თარხნიშვილი შეფს და განაგრძობს: „ერთს მუნდირი აცვია, მეორეს – სამოქალაქო ტანსაცმელი. პოდა, მიყდივარ დღიდ მინდორზე, თბილა და ჩიტები უდურტულებენ...უცბად სულში, ანუ ჩვენ ორივეს სულში რაღაც სასიამოვნო ისადგურებს...ბალახის სუნი ცხვირში მიღიტინებს, გაზაფხულზე რომ იცის.. გესმით, ბატონო უფროსო? ამ დროს მიძყრობს, ანუ ორივეს აგვიტაცებს სურვილი: ეპ, ერთი დამაჭერინა ინიძე! ირგვლივ ვიხედებით – არავინ ჩას! მაშინ სიზმრად ვხედავ რაღაც უაზრობას – ვითომ სამოქალაქო ტანსაცმლიან საკუთარ თავს ვაპატიმრებ. ცივ ოფლში განუწული მეღვიძება!“ ამ ვრცელ ციტატაში კარდიოგრამის სიზუსტით ფეთქავს პოლიციური სისტემის მორალურ-ზნეობრივი ღრებულებანი, რაც „სასაცილოა, სატირალი რომ არ იყოს“. ვანიკო თარხნიშვილის თანადაყოლილმა იუმორის გრძნობამ, სარკასტულ-ბუფონადური ხერხების ზომიერად გამოყენებამ ირონიულ ჭრილში დაგვანახა მთელი სამყაროს წინაშე არსებული გლობალური პრობლემა. აქვე მინდა ვურჩიო მსახიობს, სერიოზული ყურადღება მიაქციოს მეტყველებაში არსებულ ხარვეზებს, რაც გარკვეული დოზით ანელებს საანტერესო აქტიორული ნამუშევროდან მიღებულ შთაბეჭდილებას.

საკუთარ ძლიერებაში დარწმუნებულ „მოაზროვნე“ გენერალს ნარმოგვიდგენს თემო ნატრომვილი. მსახიობის შესრულების მანერა თანხვედრაშია ავტორისეულ ჩანაფიქრთან. გროტესკული საღებავების ზომიერად გამოყენება ამთლიანებს უადარმერის ფულების გადასაცემას. თავთავითი თავანეული გენერალის პორტრეტს.

დამდგენელო რეჟისორის ვერდიქტით,
პიესის ერთ-ერთმა პერსონაჟმა, სერ-
უანტის მეუღლემ ტრანსფორმაცია გა-
ნიცადა. ამ ხერხით მან, ალბათ, კომე-
დიური ხაზის გაძლიერება გაიზრაა. სერ-
უანტის მეუღლის როლის შემსრუ-
ლებელი ნიკა წერდიანი მოცემულ სი-
ტუაციაში თავშეკავებულად მოქმე-
დებს, არ ცდილობს ცდუნებას აყვეს,
გადაჭარბებისკენ მაპროცესურულ
გზას უგულებელყოფს, რითაც სახის
მისცული გააზრება გემოვნების ჩარჩო-
ნა მისა.

ებშა მოქცეული. სლავომირ მროვეკის „პოლიცია“ საჭირო სპექტაკლია. მისი მაყურებლების უმეტესობა ახალგაზრდობაა. ეს ტენდენცია, საერთოდ, ნიშანდობლივია თუმანიშვილის თეატრისთვის. ნაკლოვანებისგან, მეტ-ნაკლებად, არცერთი ნამტვევარი არ არის დაზღვეული. ვიმედოვნებ, დამდგმელი ჯგუფი გაითვალისწინებს ჩვენს შენიშვნებს, გააგრძელებს მასზე მუშაობას, რაც ამ სპექტაკლის სკენური სიცოცხლის ხანგრძლივობის გარანტი იქნება. ■

ბატონი თამაზ! გარკვეული პერიოდის განმავლობაში არ ვაპირებდი თქვენს შეწუხებას, მაგრამ გულმა არც დამანება და არც მომისმინა. / თვალით დაუნახველი კადრები აღმოჩნდა თურმე./

2004, 5. 6... წლებში, როცა თქვენს გაზირში, ასევე „ასაგალ-დასავალში“, „მწერლის გაზირში“ ნაციონალების მისამართით „სასატიკი“ ლექსბებს ვპეტდავდი და ზოგი ლიტერატურული ნიჭლი-ას აზრით დაუნახობელი პოზიცია მქონდა, ზოგმა მეტალმეტ საბ-რძოლო ტაქტიკა დამზუნა, / არა იმიტომ რომ მე ვადარდებდა. / „გაბოროტებული ლექსბები“, და ისიც კი თქვეს ერთ-ერთ ღო-ნისძიებაზე: გოჩა ხარანულს მოვიწვევთ, თუ არ შეიგინებსო. –

მე ჩემი თავი ხორცებს მეტული ზრდილობა მგონია რიგით ურ-თიერთობაში, მაგრამ, როცა საქმე ეხება ქართველს, ქართულს, საქართველოს, ერავის ვერ დავიდოდ!

საკუთარ შვილს – მათეს – დავემუქრე: არ იცოცხლებ მამუ-ლით, გვარს წაგართმევ მეტქი. –

ნაციონალების მიმართ ჩემი „გადაჭარბებული“ დაუნდობლო-ბა წინმსწრები აღმოჩნდა. ალბათ გულმა – მოძღვარმა უკეთესად იცოდა რომ ბევრად უფრო რთულად და ბინძურად იყო საქმე.

იმსახურებდნენ თუ არა მცდარი მისამართიდან დაბადე-ბულები იმ „ფაფის“ მოხარშვას? პასუხი ნათელია.

ესლა იტლიკინონ ლიტერატურულმა ღობემძვრალებმა, გოჩა ხარანული აჭარბებდო.

ჩემი უფროსო მეგობარო, გიგზავნით მცირე ნაწილს, ნაცათ ზეობის წლებში დაბეჭდილს. და თუ სამართლიანი არ ვყოფალგარ, თქვენმა მაღალმა ეროვნულმა თვითშეგნებამ განსაჯონს! ერმაც და ბერმაც დაიმახსოვროს: ქრისტიანობის გავრცელება არ შეიძლება მახვილით, ხოლო მისი დაცვა მახ-ვილითა აუცალებელი. ჩემი პრინციპი ასეთია: „მე მტერთან ერთი პირობა ვაცი, თავზე დამხობა ჭერის და ბანის“ (გ.ხ.)

„მტერი გიყვარდეს ღვიძლი ძმასავით,

მაგრამ ჩასჩება რადგან მტერია“ (გ.ხ.)

„თუ საქართველო ტირის, მსოფლიო უნდა ძრწოდეს“ (გ.ხ.)

მაშ ასე, აი, რას ვნერდი და ვპეტდავდი! / მართლის თქმას თავისი ფორმები მოაქვს, ფორმა ენერგეტიკაა, არავის არ-ფერს რომ არ ეკითხება. /

ქრისტესმიერი სიყვარულით
გოჩა ხარანული

გოჩა ხარანული

დაუგაფილი წიგნიდან – „ძალა იყოს თქვენი მკვდრისადა!

(„კაცი ცრუ და მოღალატე ხამს ლახვრითა დასაზრეულად.“ ღვთაებრივი რუსთველი)

პალლ / აგ/ ეპი

ძვლები როგორ არ მტკითადეს, ხორცი როგორ არ მეწოდეს, ვარდით გამძლარი ბალები სინდის – ნამუსათან ვერ ძოვენ! გასაგონართან ყრუობენ, დასანახველთან ბეცობენ, ნათელი სული არ დაჰყავთ, კაიყმობაში ბერნობენ! არ მახსოვს ასე გულდვიძლი შემრყეოდეს და შემძროდეს, მინა, სისხლი და ნაღველი შევაზავე და შევწონე, გონჯთა წეს – რიგი დამყარდა, მონამლულ ისრით გაგვინენს! ალბათ დედები არ ჰყავდათ... ეშმამ იცოდეს რას წოვდნენ! 2005 წელი

გამოცანა

ვინც ერისთვის ეკალს კრეფდა, ვინც შერისხა ერმა, სახელად რა ეკადრება? მზე „გამორთეს“ მთვარე – „ჩართეს“ მთვარე, მთვარე მთვარე... რა უზუნდო ამის ჩამდენს? ჰარი, ჰარალალე! ვინც ჭრილობით გადაგვექარგა, ვინც დაგვახრჩო გესლით... მას სახელად რა დავარქვა? მატყუარა ვარსკვლავები ვთვალე, ვთვალე ვთვალე... შემოკლდათ შვილებს პური, ხორცი ავითალე! ქარბორბალა მისაფრდება! ხელი ეძებს ხელებს... განთიადი? ის აქვეა, მაგრამ ვერ ვათენებ! ეს ვირთხების ქალაქია... ის – ეშმაკის კოჭი... თუ მიხვდებით მას რა ჰქვია?

● ისეთი პირი მოუჩანს ვარდებს არ მოჰყვეს ეკალი, ერთი გუნდელი არ დარჩა

მიშიკოს გაურეკალი! თევზი თავიდან ყრულდება, რაც არის, ზუსტად ეგ არის, ვინ ჩაგაგონათ ბალები, გადრეკვა გაუდრეკალის?! სირეგნით შეუწინოარით ქართველი ერი „შეკარით!“ იესოს კვართის მკვნეტელნო არ გაგელებათ ზეკარი, თავში ფილთაქვა არ მოგხვდეთ, კუჩა – ბაჩაში – სპეკალი! არ იცით ძუძუ ქართვლისა კენტი არის თუ ლუწია, მოიკით ვარდის დათესვით დედების რევოლუციას!

● ამ შემოსეულ კალიებს ვერ მოუწირებით უვნებოდ! რას ეძებთ საქართველოში თქვე ჯილაგმინგრეულებო? დედითქვენისა დაკარგეთ თუ მამითქვენის ვალს ეძებთ, ალარ თუ ელით ქართლშია ხელაშვილებს და არსენებს! საჯდომში გინდათ მარგილი ტანჯვით სულამოშანთველი, სად არის მეთქი ადგილი, საქართველოში ქართველის! შინაურსა თუ გარეულს ბევრჯერ ვუშმავრით სახსრები, ჰაი, დედასა ქართველო, ველარ დასხლიტე სასხლეტი! არ დაუზავდე სიცოცხლეს – წინაპართაგან დანეველილს, ეგ ჯადო ამოიცოხნე, დაინყე თუ ხარ დამწყები! დაგვაჩიქეს და შემოგვერეს! გარეთ ვიცინოთ, შინ – გსტირით! სიკვდილი – საქართველოს მტრებს! საქართველოს მტრებს – სიკვდილი!

გამოცანავალი

ეშმას ბნელი უკანალი, გაშმაგებით ქოქე. მუხლებში ვართ გადაჭრილი, ველარ დაგვაჩიქებ! ვიცი, გინდა წუმბე ვხვრიპოთ

და ბალახი ვძოვოთ, ჩვენ მივიღეთ გამოწვევა, ფრთხილად იყავ, მძორო! ხარობ ჩვენი ცეცხლმოდებით, გვჩეხავ ყველა მხრიდან, სიხარულით გველოდები პომპეუსის ხიდთან! ბევრი რომ არ გავაგრძელო, გეტყვი ძაან მოკლედ; „ან შენ უნდა დაგამინოთ, ან ჩვენ უნდა მოვკვდეთ!“

პირველი

„საქართველო შენ ვინ მოგცა შვილი დასაკარგავი!“ / ჯანსული/ არ მინდა ჩემი აზრებით ყურები გამოგიჭიდოთ. საეთი ახალგაზრდები რამ გაგაბოზათ ბიჭებო! მტრის გასახარად კაცობის სიიდან ამოშლილებო. მინდა ვიბლავლო: შვილებო! ვაგლახ! თქვე ვირიშვილებო! სული რამ ამოგიდაგათ, ამ ცას ჯერ კიდევ შვენის მზე, ბორილებივით მიმდგარხართ ეშმაკის გამოშვერილზე! ვჯიჯვნე იმათი გავები ვინც აგირიათ გზა – კვალი, რატომ დამარხეთ მამები?! დედები რატომ დაკალით?!

აძა – იძა

ჭირი იქა, ლხინი აქა, იქ მთხლე, აქ კი რვალია, ჩვენი მზე რომ დაილაქა, ვისი ვისი ბრალია! ქატო იქა, ფევილი აქა, გულზეც ვარდი მეყარა, ტილიანად, ჭირიანად ვინ აქცია ქვეყანა! ვინ შეუწინდა სახადივით, საროს სულს და საროს ტანს, სადაურსა სად წაიყვან, სადაური სად მოგყავს! თქვენი გაძევება – ჩვენი აღზევება! თქვენი გაწყალება – ჩვენი დაწყნარება! დაწყნარება! თქვენი გაქარება – ჩვენი გახარება!

თქვენი გასვენება – ჩვენი დასვენება! თქვენი წყალდიდობა – ჩვენი ყანდიდობა! მშვიდობა! მშვიდობა! 2007.

● ვიცი მეც ვცოდავ, ძმებიც სცოდავენ, ზოგჯერ ვიფიქრებ – ჩვენზე ახია-მა ღვთისმშობელთან მოსისხლ – მოდავედ ეშმამ აქ რატომ ამოგანთხია?

ლმერთიმც დაგწყევლის!

ლძძოს და შეუგნებს.

შენ მარილს აყრი ქრისტეს იარას!

მე იმ ქართველის....

ვინც შენ ჩაგთვალოს ადამიანად!

„სიმღერა“

ბობოლების სამეფო შოლტით შემოვიარე, გულუბრყვილოდ მჯეროდა გაუზურნდი იარებს, საქართველოს წუხილის, საქართველოს ჭრილობის, -საქართველოს ტკივილის თანა – თანაზიარებს. / დავკარ ხმალი, არ დააჩნდა კვალი/ ბობოლების სამეფო ქვეყანა ვარდების,

გველზე დამყნობილების, მიგან – მიგანებარდების.

რომ მითხარით მოვალო,

მეც იმედით ვიალე,

და მე ასე ჯანსაღი

რატომ დამაზიანეთ!

/ მიდის – მოდის, იქვე დგას/

თქვენთვის დაკრეფილი მაქვს

ეკლის მთელი ჩონჩხარი,

რომ დაგაკრათ გულზე და ალარ

იყოთ ცოცხალი!

მზე წყვდიდადში ვარდება,

და სიბნელე მაცხარებს,

რა გინდოდათ ვარდებთან ნებვით

გაუმაძლარებს!

/ წყალში ცხენები შევრევე, ფაფრიანი და უფრორო.../

ბაიდა ნაფისა

„არავინ იცის, საქართველოს რომელ კუთხეს ან გვარს ეკუთვნოდა, „თეთრ განძად“ წოდებული ქართველი ქალი, რომლის გამჭრიახობამაც გადაარჩინა კაირო. ეგვიპტელები მას იცნობენ სამი სახელით, როგორც ნაფისა ხანუმს, ბაიდა ნაფისას და მამლუქთა დედას.“

ნამნამებზე ეგვიპტური მზე გესვენა, ნამნამებქვეშ – ლივლივებდა მირაჟი. ნარსული რომ ცის თაღივით განიხვნება, ირეკლება ვარსკვლავთცვენა სილაში. რას გერჩონენ, ნეტავ, ვისი რა ემართა ათასობით ლამაზ ქალს და ქვრივ-ობოლს?! და ბავშვური შენი ცრემლიც დაემატა ბევრი ცოდვის მნახველ კონსტანტინოპოლს. ტყივილს ვიღას შესჩივლებდი, იქ შენს მსგავსად ბევრი იყო, არ იყავი პირველი... თუკი გაჩნდა ქვეყნად სადმე სილამაზე – გამყიდველიც გამოჩნდება, მყიდველიც. გასაცემი საქართველოს ვიღამ მისცა ან შვილები, ან ნაფლეთი მინის, თუმც თქვენ გყიდვენ ისე, როგორც ქართულ მინას, ქართულ მინას, მერცეც ბევრჯერ გაყიდულს. დიდოუ ნანა, დედაშენი მებრალება, მინა წყველა დისაშხო* – რომ გიმვილა, ვერ იხილა შენი გაზრდა-დაქალება, ვეღარც შენი დედოფლობა იხილა. თავს გიხრიდა მონიწებით კაირო და მზრუნველობდი ღარიბთა და მდიდართა... რა შორს იყო მშობლიური შენი ოდა და შორიდან უფრო ძლიერ გიყვარდა. როცა მტერთა სიმრავლისგან ცა გამუქდა, როცა ძრნოდა შიშით სპა და მსტოვარი, წინ აღუდგა ლაშქარს დედა მამელუქთა, მომხიბვლელი და დიდბუნებოვანი. ჯიქის მზერით დამპყრობელი დაიპყარი და სიდინჯით დედოფლობა იფერე. იმპერატორს ეცლებოდა მინა-მყარი, როცა თვალებს აწყდებოდა ზღვისფერებს. ფეხთ გიგებდნენ საუცხოო დიპა-ატლასს დღეს თეთრ განძად ქცეულ, ყოფილ მონა-ქალს და ევროპის სახელოვან მთავარსარდალს თვალს ამაყად უსწინოებდი ბონაპარტს... სილამაზე და სიმდიდრე საარაკო ოქროს ქვიშის კრიალონსად ასხმულა. სანამ ვცოცხლობთ, ჩვენ წარსულზე ვლაპარაკობთ, მივდივართ და – ჩვენც ვიქცევით წარსულად. ნამნამებზე ეგვიპტური მზე გესვენა, ნამნამებქვეშ ლივლივებდა მირაჟი...

* დისაშხო – უნაყოფო, მნირი მინა.

ცეცხლს, ნაკერძნებში მინავლულს, ეფიცხე სითბოს ნაჩვევი. ვეღარ იცინებ სიყვარულს – ენგურს გადაღმა დარჩენილს. ზღვის ტალღა თუ არ გილოკავს, სხვა არაფერი არ შველის ნატენი გულის ჭრილობას – მნიფე ლელვივით დაფჩენილს. გაყუჩდი და გაიღიმე, იშუშე გული ნატენი... არც პირველი ხარ, ჭირიმე და აღარც უკანასკნელი!

გული ჩემი სამყარო...

გული ჩემი სამყაროა დალლილი, დასერილი ვულკანური ბზარებით, ერთმანეთთან კოსმიური მანძილით მოძრაობენ ირგვლივ თანამგზავრები. დედამიწამ სურვილები გადამდო – ოკეანედ მინდა მიჭრა პოლუსთან, დღისით მინდა მცხუნვარე მზემ გამათბოს, ღამით მინდა სავსე მთვარით მონუსხვა. ამონხვრას სულს აკატან ზეცამდე, ნლები მცლიან, უნონადოდ გავლილი. ვერ ავანთე, თუმცა ბევრჯერ ვეცადე, გული ჩემი სამყაროა დალლილი.

ცა, მზის ჩასვლით მეწამული ნამნამებზე დავარწიე და მომედო მეც ალმური, ღიმილი რომ დამაწიე.

გაია მიქაია

უფლისად ლოცვით შეახოს ბაგე უწმინდეს ბარძიმს. მოვდივარ, სისხლის ცრემლი მდის, ეს მერამდენედ მოველ! რწმენის და მიტევებისთვის უფალი ჩემში ვპოვე, ვანთებ, თუმც ზოგჯერ უალოდ, ღვთით მირონცხებულ კანდელს და ჩემი ლოცვა, უფალო, იცავს ქვეყანას ნათელს. აქ სიყვარული მკურნალი ვისწავლე თმენით მშობლის, სულში ვუცოცხლე უფალი ერს, რწმენით ახლად შობილს. და დავანათლე განდგომილს ფლობა სულიერ განძთა და ჯვარცმისა და ალდგომის ასიათასჯერ განცდა. როცა ამ ბუდის არწივი ამაყად უფრენს ამ მთებს, ასკილისფერი აპრილი გაზაფხულის მზეს ანთებს და ერი როს ღვთისმოსავი ალდგომის ღამეს ათევს, ასიათასი მოწამის საშვილიშვილო ნათელს სულით ატარებს უხილავს და სანთელივით იწვის, უფალი ჯერ არ უხილავს, მოწმეა უფლის სიბრძნის – მკვდრეთით ალსდგება ლაზარე, ტაძარში ექო ისმის ვაზის ჯვარივით ნატარებ ჯერ ამოუთქმელ სიტყვის. ძველს გაპოვნინებს საუნჯეს მუდამ ძიება ახლის... საუკუნეებს გაუძლებს პატარა ბურქი მაყვლის. მე კი ვლოცავდი ნიადაგ, დღესაც ვლოცულობ მათვის, უფლის ნათელი მიადგა უწმინდეს ტაძრებს ქართვლის. დილით ხატის წინ დაჩიქილს ვინ დამავიწყდა, ნეტავ, ვისი ნატვრა და ნათრთოლი მაქვს მისატანი ღმერთან?! მადლი ანთებულ კელაპტრის ჭირშიაც უნდა გნამდეს, ქალი დედაა ყველასთვის, როცა ღმერთს უნთებს სანთელს! სანთელი, უფლის ნაკურთხი, აქ ჩაუმქრალად ენთო, ღვთისმობლის წილხვედრ ამ კუთხეს კალთას ვაფარებ, ღმერთო!

ଓଡ଼ିଆ କ୍ଷମତା ପରିବହନ ଓ ବ୍ୟାପକ ଯୋଗଦାନ

სამყაროს ტლიონად გადაქცევის პერსპექტივა, ის, რომ ჩვენი პლანეტიდან გაქრებდა ინგლისური, ფრანგული, ესპანური და სხვა ენები.

მნვავედ აფასებბი ენის საკითხს XX ს გენიალური ანტიუტოპიტის ავტორები (ჰულსი, ჰ. ჩესტერტონი, ე. ფორსტერი, კაპეკი, რ. ბრედბერი, ო. ჰაქსლი), მაგრამ მათ მხოლოდ ჯ. ორუელის შედევრზე შევჩერდები, რომელიც 1949 წელს გამოაქვეყნა და „1984“ დაარქვა.

ნინასანარვე უნდა ალინოშნოს, რომ ანტი-
უტოპიებში ენის თემა უშუალოდ არის და
კავშირებული ნარსულის დაგრძების და
განასაკუთრებით, გადაკეთების მცდელო-
ბებთან, ვინაიდან ბორხესის ოქმით, „ყო-
ველი ენა სიმბოლოების ანბანს ნარმოად
გენს, რომელთა გამოიყენება მოსაუბრესთა
ერთგვარ საერთო ნარსულს გულისხმობს
ნარსულის შეცვლა მხოლენიდ მოვლენების
შეცვლას არ ინიშნავს; ეს ნოშავს, რომ ნაშა-
ლო მათი შედეგები, რომელთაც უსასრულო
გაგრძელებები უნდა ჰქონდეთ. „ჯ. ორუ-
ელის ოკენიში კი ერთ-ერთი პარტიულ-
ლოზუნგი ასეთი იყო: „ვინც ნარსულს მარ-
თავს, ის მომავალსაც მართავს; ვინც ანშეკო-
მართავს, ის ნარსულს მართავს!“ ამ ქვეყნის
(ოკენის), ერთმართველ პარტიას მიაჩნ-
და, რომ ნარსული კოკერეტულ სივრცეში
არ არსებობს. რაც შექება დოკუმენტებში
და მოგონებებსაც, – პარტია აკონტრილებს
დოკუმენტებსაც და მოგონებებსაც, ე.ი.
პარტია მართავს ნარსულს – რასაც პარტია
მიიჩნევს სიმართლედ, ის არის სიმართლე.

ორუელისეული ოკეანის ახალი ენა – „ახენი“ – პარტიამ თავისი იდეოლოგიას, მიმისახორციელოს; შეამტკიცეს, რომ

సు మంత్రాలాయుర్బింటగ్రస శ్రోష్మావ్యాప్తి. వారా శ్రూపంథద్వంగ్, రంఘ క్వేల్చ్రో (తానామర్జిర్వో లొఫ్ట్రోరాఫ్యూర్స్లి ఎన్ఱా) ఆశ్రితస సాంచిల్మణ గానొడ్రేవ్రెంపోండా 2015 బ్లోసింటగ్రసి. పార్ట్రిస న్యేగ్రోపిం యుగ్వోల్ఫ్రాగ్ర్ మెత్ప్ర్యోల్ప్రోపా శి స్ట్రో శ్రూపం మెత్రి ఆశ్రితస సింప్యుల్పోసి డాగ్రామాటిక్యూల్పి ఫోర్మర్మెంటిస గామిప్యుగ్రెండా ప్రఫిల్మంథద్వంగ్, ఆశ్రితస అర్థ మథోల్మణ పార్ట్రిస ఇప్పోల్లంగిసి మిమిఫ్రెగార్టా మిస్టోల్మ మ్హేడ్వోల్పోండా డా సాంచర్మంగ్రసి మిండ్వాస్టోల్మణ. జ్ఞండా శ్రీభూషణ్యోపా, అర్థమేడ శ్రేష్ఠద్లోప్పే లొగాయోశాండా ఆశ్రితస స్ట్రో న్యేబిసమ్మిగ్రా మిమిఫ్రో నొర్మండా. ఇప్పోర్మంథద్వంగ్, రంఘ, ర్మంపా ఆశ్రిస సామ్యుంండ డామ్ప్రోల్ఫ్రాగ్రెంపోండా, క్వేల్చ్రో క్రాడావింప్యోస్టుల్, ఇంబ్రోండా, అరాంమంటింప్యోస్టుల్, అన్ఱ పార్ట్రిస ఇప్పోల్లంగిసింటగ్రసి శ్రృంఖలాండ ఆశ్రితస అర్స్యోంండా సర్ముల్లాండ శ్రేష్ఠద్లోప్పేల్ గాఖ్ఫ్రోండా, రంఘమేత్రా శి సింప్యుల్పోండి గామింటగ్రసి నొబ్రాల్సి. ల్యేక్సింగా ఈస్ ఐపా రిమ్ప్రోల్సింప్పో ద్యుల్లి, రంఘ శ్రీసత్కాండ డా శ్రీమేత్ర్యోసాండ డాఖ్వ్రో నొల్మాండ గామింథోంతా పార్ట్రిసింటగ్రసి సాఫ్టోర్మ

ნებისმიერი ნებადართული მნიშვნელობა, და, გარდა ამისა, ყველა სხვა მნიშვნელობა, მოეკვეთა. ამას ახალი სიტყვების გამოგონებით აღწევდნენ, ძირითადად კი — არა სასურველი სიტყვების გამოითხვით და.

არაორთოდოქსული მნიშვნელობებისგა
გასუფთავებით. მაგალითად, სიტყვა „თა
ვისუფალი“ ახენაში დარჩა, მაგრამ მისი გა
მოყენება მხოლოდ ისეთ გამონათქვამებში
იყო დაშვებული, როგორიცაა, „თავისუფა
ლი ჩექმები“, „ტუალეტი თავისუფალია“. ის
არ გამოიყენებოდა ძევლა მნიშვნელობით
„პოლიტიკური და თავისუფალი“, „ინტელექტ
ტუალურად თავისუფალი“, ვინაიდან აზ
როვნების თავისუფლება და პოლიტიკური
თავისუფლება აღარ არსებობდა როგორც
ცნებებიც კი და, აქედან გამომდინარე
აღნიშვნას არ საჭიროებდა. ახენას კი არ
უნდა გაეფართოებინა, არამედ უნდა შე
ევინრობინა აზრის ჰორიზონტები და ა
მიზანს ემსახურებოდა სიტყვების მარაგი
მინმუმაძე დაყვანა. არ არსებობდა მეც
ნიერების, როგორც ცნობიერების დარგი
და აზროვნების მეთოდის სიტყვები, თავად
სიტყვა „მეცნიერებაც“ აღარ იყო.

პოლიტიკური მიზნებისთვის მოითხოვ
დნენ შეკვეცილ სიტყვებს, რომლებსაც
მყაფიო აზრი ჰქონდა, სხრაფად წარმოითქ
მოდა და მინიმალურ გამოძახილს ინვევდ
მსმენელის გონებაში. ეს სიტყვები ადამიანის
ტარტარისკენ უბიძებდა, მისი მეტყველება
ფათხაფუთხა და მინორუნი ხდებოდა
სწორედ ეს სტირდებოდათ. ამოცანა ის იყო
რომ მეტყველება, - განსაკუთრებით, როცა
იდეოლოგიურ თემებს ეხებოდა, - ცნობიერ
ებისაგან დამოუკიდებელი გამხდარიყ
პოლიტიკური ან ეთიკური საკითხების გან
ხილვისას ადამიანს სწორი აზრები უნდა
გადმოიწყორქვა, როგორც ტყვიამზრებელებს
ახალი ხის ლექსიკონი ყოველწლობრივ
მცირდებოდა. ყოველ შემცირებას წარმა
ტება მოსდევდა, ვინაიდან, რაც უფრო ნაკ

ლები იყო სიტყვების მარაგი, მით ნაკლები – დაფიქრების ცდუნება. ვარაუდობდნენ რომ, ბოლოს და ბოლოს, მეტყველება უშუალოდ ხორბმდე დაბადებოდა, უმალეს ნერვული ცენტრების მონაზნილებას ეს უნიკალური მოვალეობა გადასახადობას აქვთ.

ფასადასტიკური ნახარმობების დღი
დი შიში მაქვს: თოთქმის ყველაფრი ახდა
უწყინარი უზულ ვერნის „ნინასნარმეტყველებანიც“, ფოლებლორზე რომ აღარავერ
ვთქვათ. ვინძნ თუ დაითვლის ქართველ
თუ უცხოეთიდან ჩამოსული პოლიტიკური
ბის, ექსპრესტების, უურნალისტების, საერთ
ოოდ, „ცნობადი სახეების“² მიერ გამოყე
ნებულ არსებით თუ ზედსართავ სახელები
თუ ზმენებს, ძალაუნებურად გაჩნდება ეჭვი
რომ ყველანი ილის და პეტროვის გმი
რის ოსტაპ შენდერის სახელმძღვანელოთ
სარგებლობენ, რომელიც დიდა კომბინა
ტორმა უურნალისტებისთვის შექმნა და 20
მანეთად გაასაღა. თავის მტკრევა და შთა
გონების მტანჯველი ლოდინი აღარ არი
საჭირო: ამ უბადლო სახელმძღვანელოშ
ჩამოთვლილი 19 არსებით სახელი, 7 ზედ
სართავი და 10 ზმნა ნებისმიერ მოხსენება
თუ საგაზით ნარკვევს აკმაყოფილებს.

უნივერსალური ენის ძიების ისტორიი
შესანიშნავამა ენათმეცნიერმა და რომა
ნისტმა უმშერტო კეკმა დაწერა, „სრულყოფ
ფილი ენის ძიებან“ ის წიგნია, რომელშიც
თავმოყრილია ადამიიდა და ბაბილონი
ენათა შერევიდან დაწყებული, კაბალისა
ტური და რაიმონდ ლულიუს პროექტების
ესპერანტოს ჩათვლით, ასწლეულების გან
მავლობაში მმდინარე ძიებიზე.³

„По небу полуночи ангел летел
и тихую песню он пел“.

ამგვარი საკებძი ჯანმრთელ ადამიან კუჭს აუშლის. ჩვენ სხვა ბერის და სიტყვათწყობის ნიმუშს ვიძლევთ:

Дыр булшы.
убешур
скум
вы собу
рлэз.

ენის საკითხს ცენტრალური ადგილი უჭირავს პოსტმოდერნიზმის ეპოქაში უმაღლ აღმოცენებულ და ელვის სისწრაფით შეცვლილ სტრუქტურალიზმი, პოსტსტრუქტურალიზმი და ბოლოს დღემდე გაბატონებულ დეკონსტრუქტივიზმი. მისი შემქმნელის, დერიდას თეორიის ძირითადი კონცეფცია ის არის, რომ ტექსტუალური ინტერპრეტაცია შეუძლებელია; კავშირი ენასა და საგნებს შორის, რომელსაც ენა გამოხატავს, თვითონებურია და მნიშვნელობის დადგენა – სახათაბალო საქმე.⁴ დეკონსტრუქტივიზმი და პოსტსტრუქტურალიზმი ტრატალურად უარყოფაში ფინანსური, გარკვეულა აზრის თუ მნიშვნელობის დადგენის შესაძლებლობას და, აქედან გამომდინარე, საზოგადოდ ენის გამოყენების განუსაზღვრელობას.

ეს უკვე ფატატასტრიკა არ არის, ეს უკვე დღლებანდებო სინათლილეა! და, თუ დაუკ-ტონდება, სულაც არ არის გასაკვირი ის ქო-ტალური სიცრუის ატმოსფეროში, რომელიც დღეს არის გამეფეხული მთელ მსოფლიოში. და ეს სიცრუე არა მხოლოდ ვიზუალურად (ტელევიზიით), არამედ სიტყვებითაც ვრცელდება. დიქტატორებს და ფასტიკო-სეპს საკუთარი პრიპაგანზის დაჯერების მიძრევილება აქვთ და ერთი საერთო თვისება – მსმენელების გასავათება თავიანთი ლაპარაკით. მინიმალურ დროში სიტყვების მაქ-სიმალური რაოდენობის ჩასმის მიუხედავად, რასაც ერთმა ჭკვიანაბა მწერალმა ვერბალური დიარეა (სიტყვიერი ფალარათი) უწოდა, გამოყენებული სიტყვები ერთი და იგივეა – ოსტატ პენდერის რეცეპტის მიხედვით.⁵

1. უტოპის უანრის გაფურქევინის ჟამს, მე-17 ს-ში ჯარიბიგონმა დანერა უტოპა „ოკეანია“ და, თა ტქა უნდა, ის სალონებო ქვეყანა იყო.
 2. „ცნობადი სახებები“ ორულის ანტიუტოპის ახენის ლექსი კონიდან არ არის, — საკართველოს ახენის „მილნევაა“, და იმის მაგივრად იყენებენ, რასაც ადრე „ცნობილ პიროვნებებს“ ეძახდნენ.
 3. ამავე ნიგბში გამოქვეყნებულია ევროპის თითების ყველა ქვეყანაში შექმნილი საკუთარი ენის განვიდების ლექსები თუ ნიშრომები. იმანე ზოსმეტეული ქართული ენის განსაკუთრებულობის იდეა, სამნუხაროდ, ერთად დერთი არ ყოფილა.
 4. სიტყვების მნიშვნელობის ტრანსფორმაცია ადრე ბუნებრივი პროცესი იყო. ხელოვნური მეტცვლელების ამაღამინდელ ეპოქაში სიტყვების მნიშვნელობაც ხელოვნურად იცვლება და შეცვლალევით ყალბი და მოჩვენებითა. ღლეს მთელ მსოფლიოში გაბატონებულ კაპიტალისთან, რომლის ძირი უთანასწორიბაა ნებისმიერი სფეროში, როგორ უნდა შეთავსდეს დემოკრატია, არ ვიცი და არც არავინ იცის, რადგან ეს შეუძლებელია.
 5. შეიძლება დერიდას თეორია გვაღიზიანებდეს, მაგრამ არ ვიცით, ეგგბ მსგავსი სიტუაცია იყო ძე. ნ/აღ 369-286 წნ. ჩინეთში, როცა ბძოებნა ჯაუნიად დანერა ეს სიტუეციები: „სიტყვებს არასალიერს ჰქონიათ მუდმივი მნიშვნელობა. საანამ არ არის სიტყვები, თანხმობა არის. მეტყველება სიტყვებს არ საჭიროებს. არის, როცა ადამიინი მთელი ცხოვრება ლაპარაკობს და არაფერს ამბობს; არის, როცა მთელი ცხოვრება არ ლაპარაკობს და ყველაფერს ამბობს. ცა და დედამიწა ნაიდ მშვენიერებას ფლიბინ, მაგრამ დუმან: წელიწანიდის ოთხი დრო მაგაფიო წესრიგს ფლობს, მაგრამ (ეს დოკუმენტი) მასზე არ მსჯელობებს; ურიცხა რამები ფლობებს სრულყოფით ბუნებრივ კანონებს, მაგრამ მათზე არ ლაპარაკობებ.“

▶ გამოცელება შემდეგ ნომერში

